A detailed pencil sketch of a man's face, showing his eyes, nose, and a prominent mustache. He is wearing a dark suit jacket over a white shirt and a dark tie. The sketch is rendered in a realistic style with fine lines and shading.

Лист ученика и професора
Гимназије „Светозар Марковић”
Нови Сад

ГИМНАЗИЈАЦ

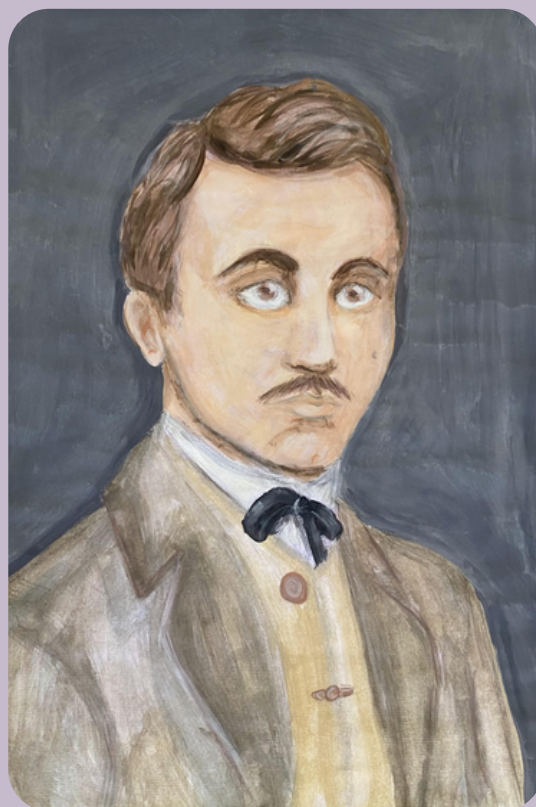
Број 35.

Специјално издање поводом
60 година постојања Гимназије

МАЈ 2023.

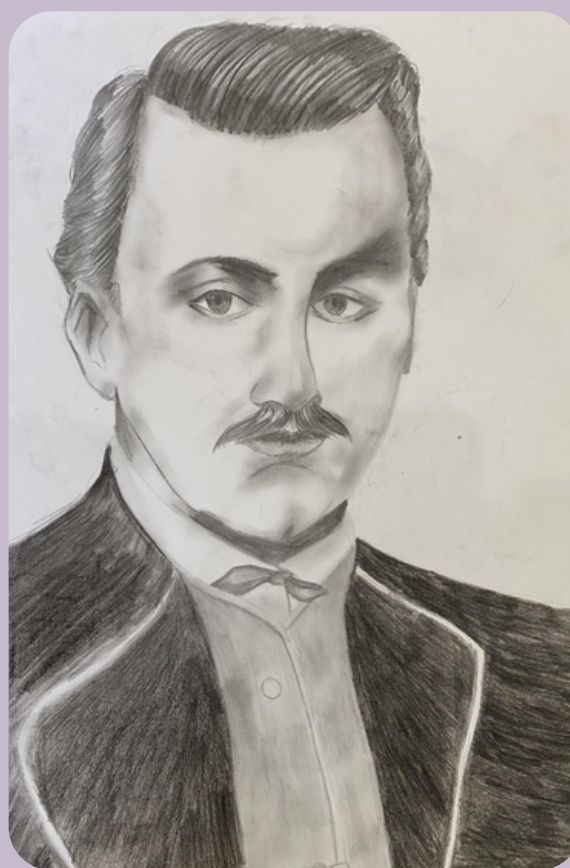
Петар Крндија II7

Анђела Стојановић II3

Fústór Ester II1

Марина Илијћ II8

- 03. Реч директорке
- 05. Историјат школе
- 07. Шездесете
- 09. Седамдесете
- 11. Директори
- 12. Ђорђе Балашевић
- 13. Писмени задатак из математике Ђорђа Балашевића
- 15. Осамдесете
- 17. Деведесете
- 19. Сећање ђака из 90-тих на Светину гимназију
- 20. Монографије
- 21. Интервју са директорком Татјаном Вукадиновић

- 25. Реч психолога
- 26. Реч педагога
- 27. 25 година сарадње са Музичком школом "Исидор Бајић", Балетском и Уметничког школом "Богдан Шупут"
- 29. Беседа о Светом Сави Соња Бјелогрлић, проф.
- 31. 25. Такмичење у беседништву
- 33. Школско позорје
- 35. Извештај о спољашњем вредновању школе

САДРЖАЈ

- 36. Награде и признања
Октобарска награда
Ђорђе Натошевић
Светосавска повеља
- 37. Пројекат Министарства и Савета Европе "Регионална подршка" инклузивном образовању
- 38. СЕЛФИ- унапређивање дигиталне зрелости школе
- 39. Обележавамо 60 година постојања наше Гимназије, то је прилика да направимо поглед уназад. Шта бисте издвојили током вашег радног века?
- 41. Хор и оркестар
- 43. Драмска секција- интервју са Тамаром Ђурчић

- 45. Интервју са професором Миодрагом Кијановићем
- 46. Интервју са професором Ђорђем Мадићем
- 47. Наши пензионери
- 49. Поетско - филозофски радови
- 51. Интервју са Миленом Маричић
- 52. Рецитаторска секција
- 53. Библиотечка секција
- 54. Новинарска секција
- 55. Гимназија кроз декаде
- 57. In memoriam

*60 година мисије
образовно-васпитног
рада!*

*60 година Гимназије -
Шта је то за нас?*

60 година неговања визије и ентузијазма заснованог на вери да образујући младе људе, развијајући им интелект, снажећи морал и изоштравајући им естетско око постављамо темеље за бољу, лепшу и сигурнију будућност читаве заједнице!

60 година постојања Гимназије „Светозар Марковић“ је 60 година неговања ђачких радости и другарства преточених у пријатељства и љубав! 60 година инспирације наставника да се ученицима пружи оно што је најбоље, да би и они у будућности умели да пружају свету око себе онај најбољи део себе!

60 година Гимназије „Светозар Марковић“ јесте 60 година учења и предавања, читања и писања, мишљења и певања, играња и сликања, маштања и путовања, оцењивања и такмичења, рецитована и глумљења, плесања и вежбања, експериментисања и истраживања, стваралаштва и решавања проблема ...

**Татјана Вукадиновић,
директорка**

Свим садашњим и бившим ученицима и професорима Гимназије „Светозар Марковић“ као и члановима образовне заједнице повезаних са нашом Гимназијом, честитам празник и желим успех у даљем раду и сарадњи, надахнуће и истрајност, много маште и креативности за све изазове у будућности!

Драге колеге и ученици, овом приликом позивам вас да заједно, као и увек наставимо ову нашу образовну борбу– примање и давање знања и подстицаја, која се на крају увек своди на надметање са самим собом и својим унутрашњим слабостима и личним развојем. Борба никада није лака, зна бити изазовна и лепа попут игре, а на крају, увек доноси нам знање, радост и слободу! Негујмо ову нашу Светину школску бајку! Због свих нас који смо данас овде, због оних који су били и највише због оних који нам тек долазе!

Директорка Гимназије
Татјана Вукадиновић

Историја школе

У старом језгру Новог Сада у једном од најзнаменитијих школских здања, згради – споменику културе – подигнутој 1895. године у стилу историзма налази се Гимназија „Светозар Марковић“. Зидови ове импозантне грађевине сведоче о веома дугој традицији, историји и култури. Тада, када је изграђена, зграда је била намењена Грађанској девојачкој школи која је најпре имала 250 ученица. После 10 година 1905. године надограђен је спрат и дворишно крило по пројектној замисли градитеља Беле Пекла. Од тада, током овог дугог периода у овој згради мењале су се школе, мало основне, мало средње. Постоји једно занимљиво сведочанство које каже да су се ученице Женске гимназије које су ту биле смештене 50 – тих година 20. века сећају да је у дворишту доминирало стабло липе. Само што кажу да је тада била мања, да је бројала свега 50 до 60 лета.

Настанак и развој Гимназије „Светозар Марковић“ повезан је са историјатом осталих новосадских гимназија. Могло би се рећи да је Гимназија „Светозар Марковић“ заједно са осталим новосадским гимназијама само један огранак великог гимназијског стабла које су Новосађани засадили пре више од два века. Све потичу од Српске православне гимназије основане 1810. у Новом Саду. Ова гимназија је већ 1818, изједначена са свим другим гимназијама у Хабзбуршкој монархији. Међутим, делила је непредвидиву и тешку судбину српског народа. Путујући кроз време, заустављамо се на 1945. години, када су се десиле највеће промене у образовању. Те године је почела да ради Женска реална гимназија на познатој адреси, Његошева 22. Прва виша мешовита Гимназија „Светозар Марковић“ формирана је 1952. године, одвојено од друге више мешовите Гимназије „Јован Јовановић Змај“, радила је по новим наставним плановима и њен директор је био Новак Радовић. Следећи даљи ток реформи и трансформација нашег школства долазимо до школске 1960. године када је дошло до практичног уобличавања реформисане гимназије и када се држава определила за двосмерну гимназију; друштвено-језички и природно-математички смер. То је уједно и година укидања Прве више мешовите Гимназије „Светозар Марковић“. У школској 1959/60. години је дошло до спајања Гимназија „Светозар Марковић“ и „Јован Јовановић Змај“ у једну школу.

Историја школе

Имајући све ово у виду, исправно би било рећи да је Гимназија „Светозар Марковић“ 1963. године обновљена, а не основана. Почела је са радом далеке 1963. у згради тадашње Електротехничке школе код зграде Поште. Први директор био је Светозар Грујић, професор српско – хрватског језика, али он се кратко задржао на челу Гимназије, а већ 1964. ступио је на дужност директора, професор историје, Милан Вранић.

У то време цела Гимназија је била смештена на једном спрату, скученост и недостатак простора били су велики проблем. А сви, и професори и ученици, често су истицали потребу за једном већом просторијом у којој би били одржавани концерти и свечаности. Нашло се и решење, професори су поклонили своју зборницу ученицима, а сами су се згурали у једну мању просторију. Тако је настао Атеље 88, а име је добио по броју столица које су се могле у њега сместити. Атеље је отворен на Дан школе 26. фебруара 1968. године. Кроз њега је прошло много познатих, мање или више афирмисаних уметника.

Стални гости Атељеа постали су Душан Трбојевић, београдски пијаниста, вајар Воја Солдатовић, тада млади новосадски писци Перо Зубац и Јасна Мелвингер. У Атељеу се формирао и необични и ван школе познат Клуб љубитеља уметности.

Текстове припремила Соња Бјелогрлић, проф.
српског језика и књижевности из дела "Гимназија
под липом" и "Дневник без прозивника"

ШЕЗДЕСЕТЕ

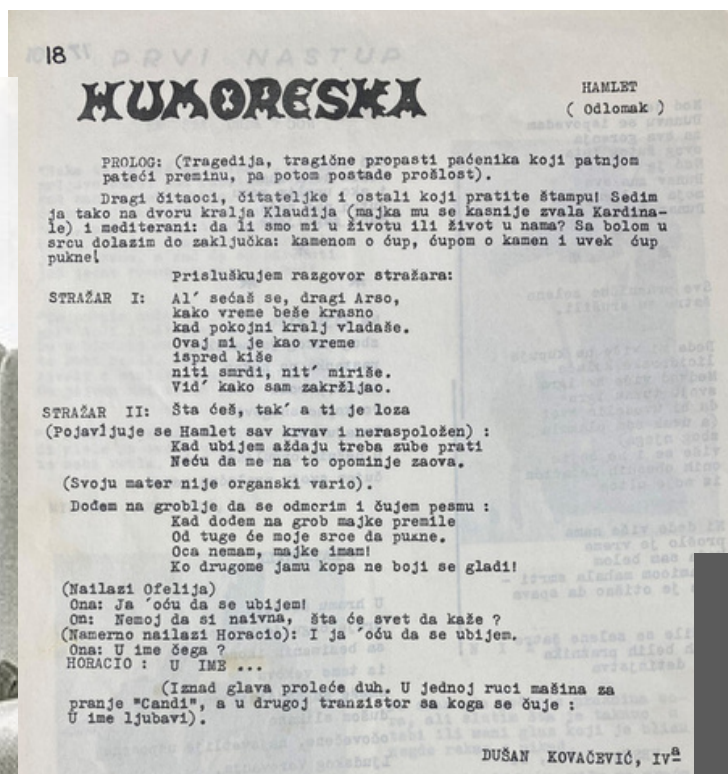
Шездесете године прошлог века синоним су за године промена, свежих идеја, социолошких измена и либералности.

Посебан значај имали су млади, који су тада кренули да развијају идеологију о слободи и демократији. Новонастала генерација ових амбициозних људи покренула је лавину културолошки поткованог слоја друштва, који су неговали уметност и слободу изражаја. Уз то и стабилно економско стање у држави, резултовало је развићу просвете и образовања, уз битне етичке и идеолошке промене. Гимназија „Светозар Марковић“ званично је основана 1963. године. Подигнута је у духу ове неолибералне идеологије. Незванично формирана је са Гимназијом „Јован Јовановић–Змај“ од ученика мушке и женске новосадске гимназије.

Први директор наше гимназије био је проф. Милан Вранић, музеолог, професор више школе, атлетски радник и историчар спорта. Као професор радио је у Риму, Футогу и Новом Саду. Од 1957. до 1960. године као директор био је на челу Музеја града Новог Сада, а у нашу школу на позицију директора стиже 1964, где остаје до 1971. године када прелази на позицију директора Војвођанског музеја. Све до свог пензионисања 1995. године спроводио је истраживања у области историје физичког образовања и спорта. Овај период развоја наука и уметности надахнуо је једног од најзначајнијих ученика ове школе, Душана Ковачевића.

Овај период развоја наука и уметности надахнуо је једног од најзначајнијих ученика ове школе, Душана Ковачевића, једног од наших најинспиративнијих сценографа. Гимназију је завршио међу првим генерацијама наше школе, а свој таленат за драматургију истакао је још тада, режирајући и пишући школске представе, као активан члан драмске секције. Његове драме су редовно излазиле у „Гимназијалцу“, па су тако неке прве од објављених „Хумореска“ и „Љуљу, љуљу, љушке“, пао човек с мансарде“.

Драма Душана Ковачевића

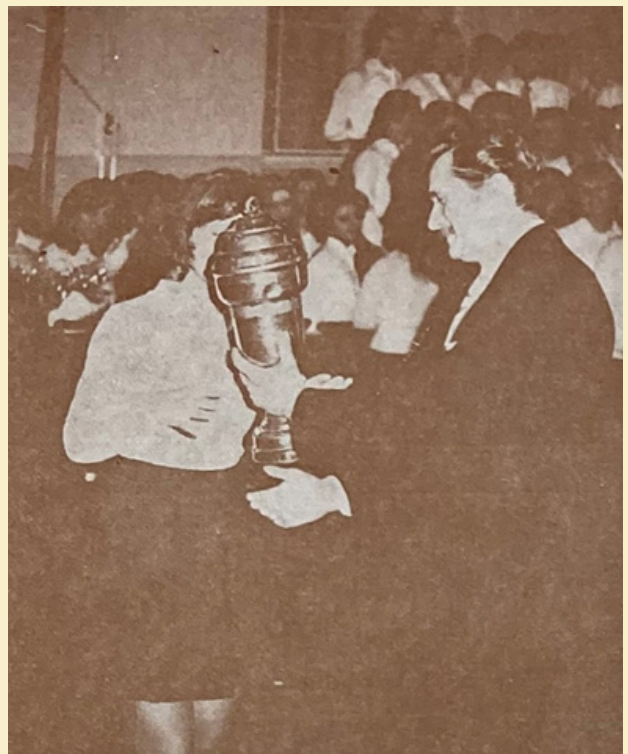
Дух иновативних шездесетих прожима се кроз целокупан његов рад. Можда је школска драма замењена „Радованом III“, а урођени таленат култним филмовима као што су „Ко то тамо пева“, „Сабирни центар“ и „Маратонци трче почасни круг“, али Душана Ковачевића, ходници ове школе заувек ће памтити као ученика IV а. Почети наше школе обележиле су ове, сада већ носталгичне, шездесете, у име иновација, у име образовања, у име уметности.

Анђела Опачић 118

СЕДАМДЕСЕТЕ

Хуманитарне акције ученика наше школе обележиле су седамдесете године. Поред традиционалног давања крви у којем је учествовало 40 ученика, 1974. су посетили и старачки дом, где су однели бомбоне и поморанце купљене новцем сакупљеним од акције „Кец-куме“. Радио Београду је послато стотину књига и нешто уџбеника, а школи у Белом Бучју која није имала прибора за рад је послат пакет школског прибора и мала библиотека од 200 књига. Такође су и спроведене акције „Клопа-акција“ помоћу које су сакупили 70кг кромпира, и „Мољац – акције“ помоћу које су скупили 4 велика пакета одеће, што је касније било испоручено школи „Владимир Назор“ у Петроварадину.

Ишли су и у Сириг, где су на пољопривредном добру спровели акцију брања паприка. Следеће године, обележила се и годишњица смрти Светозара Марковића, заједно са Даном школе. Ради примене знања из социологије, ученици су 27.10.1975. посетили „НАФТАГАС“. У децембру 1975, Петар Поповић, ученик наше гимназије, постао је најмлађи југословенски мајстор у шаху. Ту титулу је освојио на међународном првенству Новог Сада у шаху.

Помало скривено појављивале су се реформе у школству. Једном од одлука укида се савет школе и надаље заједница општине и покрајине. Рад већа је прешао на стручно педагошки рад и рад на марксистичком образовању чланова. У извештају о раду ССО се обележава између осталог формирање „комисије за самоуправна права ученика“, која је била најпроблематичнија комисија јер многим није било јасно шта она конкретно треба да ради. Нови документи који су наговештавали реформу школства били су:

„Закон о удруженом раду“ (ЗУР), Самоуправне интересне заједнице (СИЗ-ови), Правци развоја социјалистичког самоуправљања итд. Нешто више о спровођењу реформе нудио је „Дневников“ чланак „Неизвесна практична обука средњошколаца“. У ствари то је био интервју са нашим директором који је изјавио да је наша Гимназија спремна да дочека нови наставни план и програм, док ће једну од сметњи представљати техничка опремљеност. Питање је било: “План и програм рада за прва два разреда средњих школа већ постоји. Да ли се на основу њега већ може судити о томе колико су кадровски, и технички школе опремљене да га спроводе?” А наш директор је одговорио: “Наша школа је кадровски врло добро опремљена и спремно дочекујемо нови наставни план и програм. Имамо професоре и за нове предмете који се ове јесени први пут уводе. Основе марксизма и самоуправни социјализам, и основе технике и производње. Што се тиче техничке опремљености, мислим да нећемо бити у ништа повољнијој ситуацији од других средњих школа, поготову оних у чијим програмима до сада није био предвиђен практичан рад. Свакако ће и о томе школе морати да се договоре, јер радионице за практичну техничку обуку ђака постоје тренутно једино у школама за квалификоване раднике и у мањем броју средњих школа. Све је дакле, још увек у знаку очекивања коначног договора, који ће поред ових, неминовно дотаћи и неке друге теме непосредно повезане са почетком спровођења реформе у средњим школама. Не треба посебно наглашавати да је све ово наговештавало почетак краја гимназија!

ПРЕТХОДНИ ДИРЕКТОРИ

ГИМНАЗИЈЕ

1964. године на дужност директора је ступио, професор историје, Милан Вранић.

Према успесима и уздизању угледа Гимназије у периоду док је проф. Вранић био директор, то би раздобље могло да се назове Доба Милана Вранића – доба за памћење. Био је човек покретачких идеја. У његово време зборница је измештена у мањи простор, а сала, названа Атеље 88 коришћена за књижевне и музичке приредбе, изложбе и дружења. Покренут је школски лист Гимназијалац који су уређивали ученици и који излази и данас, штампани су годишњи извештаји, вођен је Летопис школе... У школи је установљена и Повеља најбољим ученицима генерације. То је почетак једне традиције која се негује и до дана данашњег. Према сећању једне професорке из тог времена у то време колектив је заиста поседовао оно што би се могло назвати „дух колектива“. Пазило се на наставу, на ваннаставне активности, на ђачки, али и на наставнички колектив. Једноставно, неговано је све оно што је доприносило или је могло допринети осећању припадности Гимназији. Школа је градила свој идентитет по коме ће постати препознатљива, а то је пре свега значило да се свуда у школи осећао огроман набој позитивне енергије и великог ентузијазма.

Милан Вранић,
директор Гимназије .

Радомир Маровић,
директор Гимназије
1990–2001.

„Био сам директор Гимназије „Светозар Марковић“ од 1990. до 2001. године и на тај период свог живота и рада сам веома поносан. Почео сам да радим на изградњи Свечане сале. Сала је изграђена уз свесрдну помоћ Српског народног позоришта и била је опремљена за све видове културних активности. Моја визија је увек била да ученици, поред школских обавеза које имају, треба да се искажу и у оквиру ваннаставних активности (глума, поезија, беседништво, музика...) Као љубитељ позоришта, пожелио сам да се у нашој Гимназији организује Школско позорје, смотра драмских секција средњошколаца Војводине. Идеја је наишла на позитиван одјек и одмах заживела. О значају ове смотре довољно говори дуга традиција његовог одржавања. Професор Вукашин Лазовић и ја основали смо позоришну трупу **Атеље 188**, која је успешно наступала и на Школском позоришту и у СНП-у. Организована су такмичења у беседништву. 1998. године одржано је Прво такмичење. 1994. године смо основали и спортско одељење у оквиру Гимназије. Исте те 1994. године отишао сам у посету Српској гимназији у Будимпешти. За време мог мандата, ученици гимназије су учествовали на бројним такмичењима и освајали су медаље из скоро свих предмета, како на нивоу општине, тако и на нивоу покрајине и републике. По спортским резултатима била смо најбоља школа у Србији.”

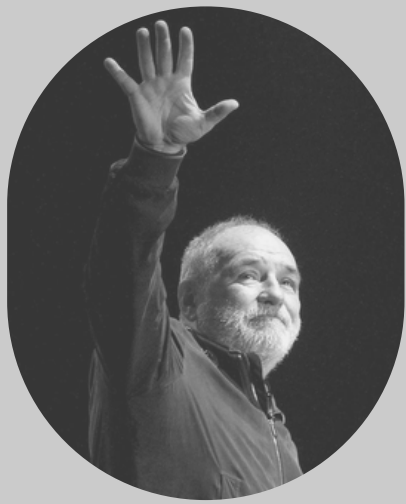
„После слома деведесетих дошао је нови почетак. У земљи се мења власт, а затим и директори по школама. Одлучујем да учествујем у општој обнови земље. Постала сам директорка наше школе и на тој функцији сам била од 2001. до 2006. године. То је за мене био најтежи али и најузбудљивији период у каријери. Министар просвете Гаша Кнежевић, са екипом сјајних педагога и психолога, израђује „Стратегију реформе школа“. Покреће се огромна енергија и школе различитом брзином улазе у процес. Ми смо се из све снаге укључили у промене. Пружила ми се могућност да одсањам свој педагошки сан. Целог свог професионалног живота сам трагала за моделом ефикасне, а за ученике атрактивне школе. Одлазили смо на курсеве, семинаре и курсеве свих нивоа и облика у земљи и иностранству. Сви аспекти школе били су обухваћени променама. Простор смо променили и у организационом и у материјалном смислу.

Број ученика у одељењу је смањен на 30. Промењене су методе наставе у школи, уведене нове, а нарочито смо обратили пажњу на квалитет комуникацијских вештина свих учесника у процесу образовања. Тешко је речима описати ентузијазам ученика и професора и небројене наставне и ваннаставне активности.”

Олга Крстић
Шешеља,
директорка
Гимназије 2001–
2006.

Текстови о директорима су преузети из књига:
„Гимназија под липом“ и „Дневник без прозивника”

Ђорђе Балашевић

Ђорђе Балашевић, један од најистакнутијих стваралаца 20. и 21. века, остаће упамћен и као ученик наше Гимназије. Он представља невероватан културолошки значај за школу и употпуњује наше школске вредности. Својим примером указује нам на важност неговања наших амбиција и пасија и истиче нам потребу за успореним и испуњеним животом. Недавно, наша школа је организовала свечаност посвећену сећању на Ђорђа Балашевића и његову заоставштину, о чему нам је више рекла професорка музичке културе, Маја Дринчић

Од каквог је идеолошког значаја Ђорђе Балашевић за нашу школу?

Ђорђе Балашевић је један од најистакнутијих кантаутора, певача, музичара, књижевника на просторима бивше Југославије и налази се у свим музичким енциклопедијама. "Панонски морнар" као бивши ђак наше школе био је и остао инспирација ученика како у прошлим, тако и у овим генерацијама.

Да ли је Вама као професорки музичке културе посебно задовољство да радите са његовим делима?

Као Новосађанка одрасла сам уз негову песму и овим концертном вратила сам се у своје рано детињство када је Балашевић био у групи "Рани мраз" са песмама: "Неки нови клинци", "Утицај рођака на мој животни пут"...

Како су ученици реаговали на саму тематику и да ли и нове генерације имају истанчан музички укус?

Сама идеја да се направи концерт Балашевићеве музике је потекла од ђака, тачније од Анастасије Марков. Када је он преминуо пре две године није било могућности да се одржи јавни наступ због забране јавног окупљања услед Корона вируса. Зато се ове године- јубиларне за нашу школу, када се присећамо бивших ђака, указала сјајна прилика. Професорка Бранка Букарица придружила се са својом Рецитаторском секцијом, те су чланови секције рецитовали песме Ђорђа Балашевића. Прикључили су нам се и ученици из музичке и машинске средње школе. Сви су рекли да им је ово био један од најлепших и најемотивнијих наступа. Што се тиче музичког укуса он се гради баш у годинама у којима су моји ђаци. Квалитетан текст заједно са мелодијом, ритмом и хармонијом који је прате увек ће бити препознати и добро прихваћени.

Шта је оно што бисте посебно истакли са ове свечаности?

Добру атмосферу, ученички ангажман по питању аранжмана и пуно суза у публици.

Писмени задатак из математике Ђорђа
Балашевића

30.V 1971.

Четири писмени задатка

1. Dokazati identitet

$$\text{Igd. } \cos \alpha + 1 = \frac{\text{ctg} \alpha + \cos \alpha}{\text{ctg} \alpha}$$

2. $x = \frac{94,56^3 \cdot 0,00364^2 \cdot \sqrt{\frac{2}{7}}}{4,657^2 \cdot \sqrt{0,0467}}$

3. $a = 253 \text{ m}, \quad \gamma = 112^\circ 34', \quad c = 188,27 \text{ m}$

4. U trouglu ABC

$$a = 2\sqrt{2};$$

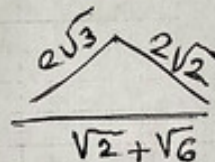
$$b = 2\sqrt{3}$$

$$c = \sqrt{2} + \sqrt{6}$$

$$\alpha = ?$$

$$\beta = ?$$

$$\gamma = ?$$

5. $\log(c) b \cdot \log(a) c \cdot \log(b) a = 1$

$$a \neq 1 \quad b \neq 1 \quad c \neq 1 \quad a > 0, b > 0, c > 0$$

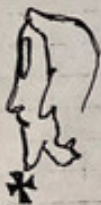
Izrada:

①

Umesto sinusa i ostalih polinoma

Filozof misam, kada im sličim
I kada bolje razmislim o tome,
Ne ističem se, posebno, ničim,
Osine što živim svojim životom.

Nastaviće se

A kada ruku na srce stavim
(bez obzira na moja kletva)
Neću ni sebe, ni vas da ojavim,
Jer sam posteljak - od rođenja.

Ja na prosto ne mogu da prepišem nešto,
To je za mene grozna sramota,
Ne mogu pod klupu da pogledam nešto,
Tistilo bi me celog života

Jato ću pasti, verovatno,
I školi reći: "280604", za dovek
To će mi život pronehiti znatno,
Možda ću tako postati čovek?

Filozof nisam, mada im sličim
I kuda bolje razmišljam o tome,
Ne ističem se, posebno, ničim,
Osine što živim svojim životom

30. V 1971.

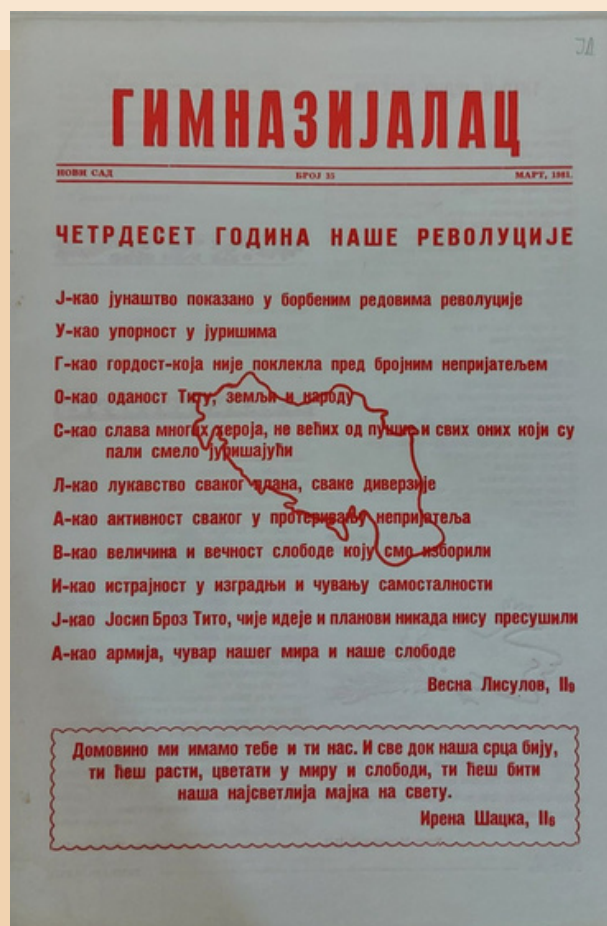
u Novom Sadu

Ovakav rad ma prismetnom ispitu iz matematike nije prihvatljiv. Zbog toga nema potrebe ocenjivati ili komentarisati.

ОСАМДЕСЕТЕ

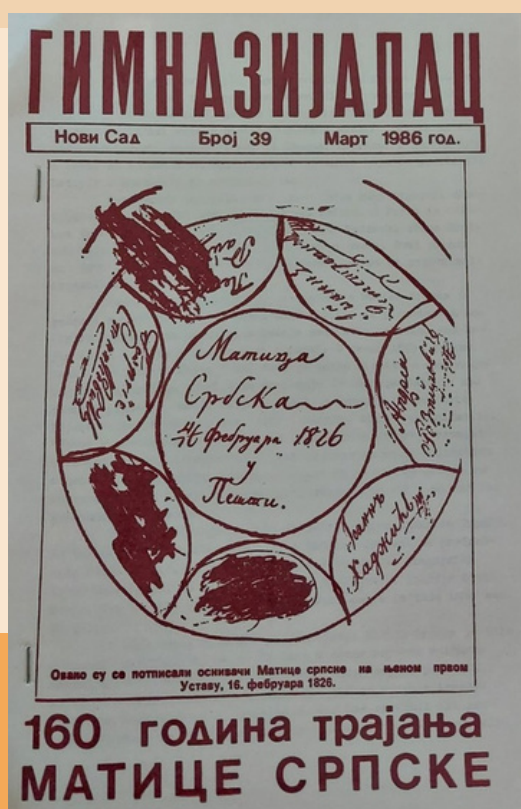
Осамдесеће године прошлог века у нашу школу унеле су многе промене, свеже идеје и унапредиле је у сваком смислу. Нове генерације уне снаге и воље за радом, допринеле су унапређењу целокупног друштва како културолошки, тако и многим акцијама и добротворним радовима. Мешање социолошких, либералних и марксистичких идеја, ушлицале су на рад школе и њено усмерење, па је тако она прошла кроз многе реформе у овом периоду. Једна од реформи, дешавала се између 1974. и 1989. године, када је Гимназија укинута и преименована у Школу за заједничко средње васпитање и образовање „Светозар Марковић“ (ШЗСВО).

Идеја за њено преусмерење произашла је из идејне концепције да нова школа треба да буде од заједница који ће неминовно довести до ушлицане реформације васпитане функције школе. Тиме је учињен први корак у саравању одела школа на шив. елиане које образују за мисаона занимања и оне које образују за радничка занимања.

Директор школе до 1983. године, био је Бранислав Ђеранић, професор математике. Школске 1983/84. у Новом Саду, саварају се јединствене школе које уџисују ученике од I до IV разреда школовања. Да би се џо осаварило, оџочела је модернизација и боље опремање школе које је џрајало неколико година.

У духу новонасталих времена, обновиле су се и џоново џочеле са радом разне секције и ваннаставне активносџи. Те исџе (1983/84.) године, школа је џоново реорганизована да се џоред заједничких основа уводи и усмерење џросвеџне сџруке. За нову директорку изабрана је Душанка Марков, која је на џој џозицији осџала до 1990. године. Од активносџи у 1985/86. години, Гимназијалци су се исџакли џо хуманистарном раду, џравеџи иџрачке за малене болеснике. Хор и оркестар свирао је у оквиру акције „Недеља борбе џроџив џуберкулозе“. Усвојен је нови План и џрограм џросвеџне сџрукџуре, а циљ реформе био је сџално џрађење, вредновање и комџлеџирање сџручне службе.

1986/87 свечано је обележен Дан школе у Српском народном позоришту и то у знаку обележавања 200 година од рођења Вука Караџића. У том периоду, Гимназију је похађала Тереза Перишић Гашпар, која се поново вратила у нашу школу, само сада, као професор.

ДЕВЕДЕСЕТЕ

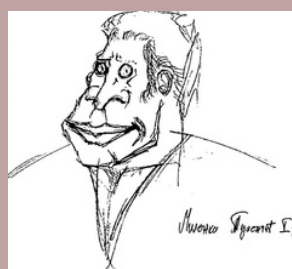
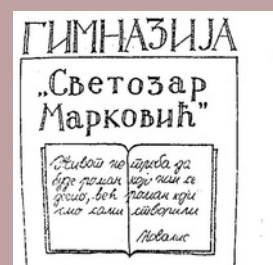
Деведесете године обележене су многим променама, па ни наша гимназија није била изузетак томе.

Гимназијалац 1993

После дугог периода социјалистичке идеологије о једнакости, школа доживљава свој нови почетак. Будући да се тај период, током 15 година, позивао на равноправност и једноличност, а не индивидуалност и разноликост, школе се нису делиле на елитне (гимназије) и остале (радничке).

Године 1991. наша школа поново је вратила стари назив – Гимназија „Светозар Марковић“, гимназија са мноштвом врских професора и ученика. Наравно, кроз ову школу је у међувремену прошло много импозантних ученика, достојних својих претходника из гимназије.

Осим саме структурне промене школе, она добија нови изглед, надограђен је нови спрат, и обновљени су сутерен и фасада школе.

слике и радови из гимназијалца деведесетих

Новонастала политичка ситуација проузрокована санкцијама и државном кризом резултовала је драстичној промени живота гимназијалаца и професора. Такође, долази до промене у начину рада матуре, услед чега су матуранти имали мањак мотивације за полагање исте. Емоција која повезује ђаке тог времена и садашњег времена јесте страх који се буди услед поновне реформе матуре. Стоји једно мишљење, које је свевременско, а то је да матура треба да буде показатељ знања, а не страх од непознатог.

Вера Радић II8
Миа БелићII8
Марина Илијћ II8

Интензивнији развој технологије довео је до иновативног начина школовања, и самим тим веће заинтересованости ученика. Кроз гимназијалце деведесетих година доста се полемисало о свету моде. То доба обележио је нови модни правац „дизелаши“. Мода је била са укусом, дискретна и умерена.

СЕЋАЊЕ ЋАКА ИЗ 90-ТИХ НА СВЕТИНУ ГИМНАЗИЈУ

Већина бивших ђака каже како им пролазак поред розе зграде још увек буди носталгију и враћа сећања на "фамозне гимназијалске дане". Липа им је и у то време била централно место окупљања, дружења и шале. Конструкција школе се разликовала од садашње. Тадашња управа и зборница била је на последњем спрату/поткровљу док је тренутно место зборнице био кабинет хемије. После сваког часа, за време малог и великог одмора, у ходнику би се чула актуелна музика 90-их. Музику би бирали и пуштали најстарији ђаци у смени.

Имали су обичај да сваког петка увече у кантини праве журке. Журке су обележили Вишња и Желимир Кулишић, брат и сестра који су својим гласом одушевљавали све присутне. У неким моментима их је школа и живот у школи подсећао на тадашњу популарну серију –Beverly Hills. Тада су у моди биле старке и најке са ваздушним ђоновима заједно са тренеркама и златним ланчићима. Пуно сећања су оставиле екскурзије. Прве године би се увек путовало по Србији (Тара, Копаоник, Златибор). Друга година би ишла у Будимпешту, трећа у Грчку, а четврта у Италију или у Чешку.

Марта, школске 2006 /07. године, на дан обележавања 44 година постојања наше школе, издаћа је књига „Гимназија под типом” у жељи да се сачува бољаштво и садржајности школског живота.

9. септембра 2006. године обележили смо 160 година од рођења Светозара Марковића објавивши истоимену брошуру, а покровитељ овог пројекта је био Покрајински секретаријат за образовање. Потом, у години обележавања 50 година постојања Гимназије „Светозар Марковић”, 2013. године, излази алманах „Дневник без прозивника”.

ИНТЕРВЈУ СА ДИРЕКТОРКОМ ТАТЈАНОМ ВУКАДИНОВИЋ

Како бисте описали рад Гимназије, наставника и активност ученика у протеклих 60 година?

60 година постојања и рада Гимназије импресивно је ако само помислимо на све матуранте и ученике који су је током тог периода похађали и на свеукупне подстицаје наставника који су им пружали, а тек ако помислимо на њихова каснија постигнућа у области рада - науке, културе, уметничког стваралаштва, медицине и истраживачког рада, области права, јавног и друштвеног деловања! Гимназија је основана 7. јула 1963. године у Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији. Од тада до данас мењало се државно уређење, мењале су се државе и образовни системи, а у складу са тим концепти наставе и рад наставника. Оно што остаје као константа у оквиру свих промена јесте уобичајени школски живот, његов циклични ритам од уласка првака до изласка матураната - одрастање и сазревање ученика уз вечити труд и инспирисаност наставника да оснаже своје ученике и подстакну оно најбоље у њима.

На који начин Гимназија планира да обележи овај велики јубилеј?

У месецу октобру смо осмислили читав низ активности којим ће се обележити 60 година постојања и рада школе. Стриктно узевши, јубилеји су 25 година, 50, 75 и 100 година, али 60 година је свакако један леп, округли, импозантан број вредан пажње. Расписан је литерарно-филозофски конкурс, формулисане су теме о којима ученици могу да пишу есеј, беседу или песму. Расписан је ликовни конкурс. Припрема се свечана академија која ће бити изведена 19. маја и то у Градској концертној дворани. Планирамо дружење са бившим ученицима, окупљамо их, позивамо оне најистакнутије и сећамо их се. Очекујемо да ће тог 19. маја централна свечаност дати дигнитет нашем целокупном раду. Свечаношћу која ће бити уприличена ми ћемо се присетити минулог времена, оног шта смо били и сигурно добити инспирацију за креирање нове визије и онога шта можемо бити у будућности.

Гимназија „Светозар Марковић“ се из године у годину све више развија и мења. Какве све промене је преживела наша гимназија за ових 60 година постојања? Какви су даљи планови за рад и напредак наше школе?

Промена је свеопшта, премда постоји нешто што иза сваке промене остаје и то чини суштину нашег рада. Промене у Гимназији биле су одређене променама образовног система. Од оснивања, '63. па до '78. године првих петнаест година, Гимназија „Светозар Марковић“ је радила у складу са тадашњим концептом гимназијског образовања, у њој су постојала два смера: природно-математички и друштвени смер. '78. године завршава своје образовање последња генерација матураната који су уписани по том моделу, претходно '75. године већ је уписана прва генерација ученика који су похађали заједничке основе општег образовања – девети и десети разред и потом позивно усмерено образовање. Тај период је трајао до '90. године и можемо условно рећи да је то друга етапа у развоју гимназије. Ова етапа не представља типично гимназијско образовање и издвојила бих као карактеристично за тај период у нашој школи увођење наставе на мађарском матерњем језику. Од 1990. када је обновљено гимназијско образовање, наша гимназија регистрована је као гимназија општег типа. До данас то је остало њено важно обележје у смислу да ученицима пружа темељна знања и општу културу као универзални основ за даље студирање и избор било ког факултета, како у земљи, тако и у иностранству. Наша Гимназија смештена у једном од најзнаменитијих школских здања, објекта који имају вредност споменика културе. Зграда у којој се налазимо подигнута је 1895. године и у континуитету служила је у образовне сврхе. Подигнута је као партерна зграда, 1905. је дограђен први спрат, а 1992. године подигнут је други спрат. То је омогућило проширење школе као и повећање броја ученика, што је значајан моменат у развоју једне образовне установе. Током ратова деведесетих година досељени су многи ученици из ратом захваћених подручја и тада уписани у нашу Гимназију. Када је о променама у раду школе реч истакла бих да смо од 2000. године почели са поступним иновирањем образовног процеса увођењем педагошких приступа у којима је нагласак на већој мисаоној активности ученика у току наставе. Од тада до данас урађена је реконструкција читаве зграде, а услови за учење и наставу оптимизовани су у великој мери. Саставни део тог процеса било је опремање школе савременом рачунарском опремом и оснаживање наставника у дигиталним компетенцијама. Потврдило се да је адекватан педагошки приступ наставника, као и систем вредности који негујемо код наших ученика, можда чак и важнији од савремене опреме. Што се тиче планова за будућност они су у школским документима. Развојним планирањем дефинишемо мисију и креирамо визију, а на основу визије правимо план за период од 5 година. Годишњи планови рада конкретније одређују активности које ћемо реализовати. Оно што је данас актуелна тема јесте проширење просторних капацитета школе. То је већ неко време актуелна тема и одређени важни кораци на том плану су већ учињени. Када је у питању непосредан план нашег рада, усмерени смо ка остваривању прописаних стандарда квалитета рада и на неговање позитивне и подстицајне климе у школи у којој се свако у школи осећа уваженим и укљученим у рад, подстакнутим на учење и добру сарадњу. То је наш циљ који се, могли бисмо рећи, добрим делом већ остварује, али се у свему томе никад не смемо заварати и помислити довољно смо добри, можемо сад мало и предахнути. Сваки дан доноси нам нове педагошке ситуације и разноврдне изазове, захтевајући од сваког понаособ стручност и велику енергију чинећи нас увек одговорним према младим нараштајима. Обавеза да се негује добри дух Светине гимназије пред нама је у сваком дану, недељи, месецу и години и тако сада већ више од пола века! Од 2018. године, уписана је прва генерација ученика по новим програмима наставе и учења. Гимназија је реформисана. Највећа новост јесте увођење изборних програма, као и смањење часова из појединих предмета уз увођење вежби. Битан сегмент реформе је промена приступа раду, у први план стављено је развијање компетенција ученика (интегрисана знања, вештине и вредносни ставови); усмереност наставника на процес учења и на исходе (шта је то што ученик треба да уме, зна и може да уради по завршетку учења). Наши школски планови везани су за примену новог приступа, што укључује сталну размену искустава, стручна усавршавања, као и процесе анализе, самовредновања и евалуације рада.

Како видите Гимназију „Светозар Марковић“ и њене ђаке за 60 година?

Овако тешко питање нисам добила за све ове године колико ме интервјуишу ученици чланови Новинарске секције. Тешко нам је да замишљамо свет у којем нас лично неће бити, али рецимо, теоријски гледано, могу да замислим Гимназију 2050. године. Замишљам је са очуваном липом у дворишту, широког стабла и разбокореном крошњом снажнијом него икад. Замишљам Гимназију проширену, како се пружа на суседним парцелама са лепим озелењеним савременим објектима и са многим пратећим спортским садржајима. Могу да се препустим маштањима више него реалним проценама и да искажем очекивање да ће се очувати амбијент тог ужег старог језгра града, да ће бити решен проблем саобраћаја. Уверена да ће моје млађе колеге, увелико, у деценијама које долазе, исказати своје потенцијале у које сада снажно верујем да их имају, заправо сам у многе већ осведочена. Деца која се ових година рађају, верујем да ће донети нову стваралачку енергију, којом ће обликовати бољи, лепши и праведнији свет од овог. Колико год се и ми као људи мењамо, верујем да ће опстати то нешто што је људско а савршено баш због несавршености и коначности човека као бића. Немамо данас одговоре на многа питања и то на она главна - филозофска. Људскост, емотивност и све оно лепо и вредно што чини одрастање у овом осетљивом периоду, верујем да ће то остати некако слично. Као што мислим да је ваше одрастање данас, по нечему слично одрастању генерација које су биле овде пре 50 година у школи.

2023. година је на неки начин и Ваш јубилеј, 30 година рада у Гимназији, да ли памтите неку интересантну анегдоту за коју бисте могли да кажете да је обележила Ваш дугогодишњи рад?

У Гимназију „Светозар Марковић“ сам први пут крочила '91. године. Била сам позвана на једну краћу замену. Два месеца рада су ми донела посебно искуство у којем сам осетила лепоту рада са младим људима. Предавала сам логику трећем разреду и филозофију четвртом. Осетила сам снажну емоцију и пожелела да овде заувек проведем свој радни век. Убрзо потом сам била у прилици да заснујем радни однос у још неким школама, а потом и на Филозофском факултету у Београду. Међутим, када се '93. године указала прилика да се поново вратим у Гимназију, донела сам одлуку да то и учиним. Била сам вођена интуицијом и срцем и данас, после 30 година, могу да кажем да срце и интуиција не издају. Од тада до 2006.године радила сам као наставник филозофије и водила четири одељењска старешинства, што представља изузетно искуство. Размена енергије са ученицима и учествовање у процесу мишљења и трагања за решењима, великих питања која су важна за свако људско биће, јер су филозофска питања таква и филозофија је зато важна за свако људско биће. Иако до краја главна питања остају без одговора, сам процес трагања за решењем је оно што је вредно. Мој посао био је у томе да с једне стране ученицима осветљавам те стазе мисаоног трагања, а с друге стране да стално будем свесна да радим са младим људима, да их уважавам такве какви су, да их разумем и да учествујем у том процесу њиховог изграђивања и сазревања. Године 2006. сам ступила на дужност директора школе, на подстицај мојих колега и то ми је донело опет ново, специфично, професионално и животно искуство. Добила сам прилику да своју визију образовне заједнице преточим из сфере маште и теорије у праксу. Стога, могу да кажем да је ово у извесном смислу и мој јубилеј, 30 година рада у Гимназији. Много је анегдота, много је тренутака, изазовних, сјајних али исто тако и оних тешких који су допринели и мом професионалном и личном сазревању и оснаживању. Издвојила бих анегдоту која се догодила на екскурзији пре десетак година. Кренули смо на далеко путовање, у једну европску престоницу и били смо смештени у великом хотелу где је осим наших ученика било још неких екскурзија из других држава.

Ученици као ученици, младост жељна нових искустава, забаве која не да мира ученицима да иду да спавају током матурске екскурзије, подстакла их је да буду будни и да буду бучни. У неком тренутку, око четири сата током ноћи упућен ми је позив са рецепције хотела јер није се знало чији су ученици толико бучни и помислили су да би ауторитет директора могао да допринесе тишини. Пробудили су ме и била сам љута. Устала сам и кренула по ходницима да видим где се то чује бука. Ученици су ишли од собе до собе и сакривајући се да их не видим. Излазећи из собе понела сам кључ, али сам врата оставила отворена. Били су то још они стари класични кључеви. Када сам некако успоставила привремени мир по ходницима, уочила сам групу ученика који замичу и губе ми се из видокруга. Вратила сам се у своју собу и када сам упалила светло имала сам шта и да видим. Матуранти у мојој соби! Тада ни мени, а ни ученицима, то није било смешно. Све је после испало добро и остало као нека анегдота коју су генерације ученика неко време препричавале.

Да ли је разлика између некадашњих и новијих „модернијих“ генерација ђака приметна? Које су предности, а које мане у школовању данашњих генерација? Уједно, који савет бисте им упутили?

Мислим да су различите генерације ученика увек врло сличне по неким основним обележјима. Распевана младост је увек распевана младост и она има различите начине на које то изражава и који нам нису увек допадљиви јер су другачији од наших устаљених очекивања. Једно од главних обележја ове развојне фазе јесте побуна против ауторитета. Вештина је добрих педагога да се адекватно поставе и развојно каналишу бунт. Одрастање је увек изазовно, лепо, надахњујуће, али и тешко. Не волим да правим поређења у том смислу тога да је неко време било јако лепо и идеално, да смо сви били беспрекорни и савршено добри, а онда да су дошле неке лошије генерације. То није тако. У сваком времену има и добрих и лоших трендова, и лепих и ружних ствари. Свесна сам да свака генерација има свој осећај пунине, лепоте, радости одрастања, а наравно и тежине. Одрастање није лако. Ово је време у којем ученици утврђују свој идентитет, то, шта су, ко су и шта желе да буду. Ученици се повезују према интересовањима, према њиховим вредносним тежњама и зато је улога школе битна, да их оснажи у томе и усмери их да се ослободе предрасуда. Свако треба да буде оно што јесте и да се не поводи за помодним трендовима, за неким системом вредности који је неутемељен, него да послуша себе и да пронађе своје место, како у школи, тако и сутра у свету. То је кључ сваке мудрости - развити властите потенцијале и на тај начин остварити себе, повезујући се са другим људима, радећи посао који се воли негујући пријатељства ... у свему томе скрива се животни смисао.

Реч психолога

Када бисте се осврнули на претходне године рада, шта бисте издвојили од почетка Ваше каријере, па до данас?

Размишљала сам доста о одговору на ово питање. Заједнички именилац за ситуације и процесе које бих издвојила је да сам током њих много научила. Кад нешто научиш - савладаш нову вештину, стекнеш знање, упознаш процес, вежбаш како да то користиш - нужно је да се промениш. Учење је доживотни процес. А што више учимо и вежбамо примену, то нам лакше иде. Предавала сам психологију, била сам одељењски старешина, неколико месеци сам мењала помоћника директора за наставу. Искуства су разноврсна.

Издвојила бих оснивање Ученичког парламента 2004. године. Организовање свирки школских бендова у дворишту и Свечаној сали. Као драга успомена ми је акција којом су ученици, уз помоћ наставника, организовали турнир у кошарци на Спенсу, а од купљених улазница набили школско озвучење.

Сведок сам и активни учесник у развијању тимског духа у школи, и захвална сам на томе. Неколико великих пројеката у којима сам активно учествовала су донели искуство за памћење. Последњих десетак година повећан обим рада у дигиталној сфери, као и моја лична склоност ка ИКТ-у су довели да и у овој области много научим (и радим :)).

Које битне промене су се одиграле у развоју школства, али и раду са ученицима? Како се професори носе са тим?

Кад сам почела да радим, пре 20 година, био је понеки компјутер у школи. Користиле су се зелена табле и креде. Данас је скоро незамисливо одржати час без савремене опреме. Било је приметно мање административних послова. Брзина којом смо међусобно комуницирали је била мања. У данашње време смо затрпани информацијама и наши послови у школи су постали толико нормирани, да је понекад тешко изборити се с тим. Последње велике промене су се догодиле током пандемије. Морали смо да се прилагодимо новим околностима. Чини ми се да се сад прилагођавамо на повратак у школу.

ПЕПСИ служба има веома важну улогу у нашој школи. Ученици Вам се често обраћају за помоћ. Са каквим проблемима се суочавају нове генерације?

Пре двадесетак година, док сам била на едукацији код др Зорана Миливојевића, он је једном приликом изјавио да живимо у култури стида. Имам утисак да је та култура сад још израженија. "Шта ће село рећи", односно Инстаграм и ТикТок, ствара већу забринутост код садашње деце због веће изложености и веће брзине протока информација. Неретко то прерасте у насиље, нажалост.

Љиљана Арађански Рајков
ШКОЛСКИ ПСИХОЛОГ

Још једна група проблема би могла да се сврста у проблеме у комуникацији. Можда ученик зна великом брзином да напише одговор на "ДМ", али слабо иде разговор уживо.

Искакање из редовног ритма доласка на часове током пандемије је оставило великог трага, између осталог и на савладавање градива, континуитет у раду, прављење целине од онога што се учи.

Како видите Гимназију за 10 година?

Видим је као осавремењену, где ученици стичу смислена знања и вештине кроз заједнички рад са наставницима.

Шта бисте поручили будућим генерацијама, али и младим професорима који ће тек засновати свој радни однос?

Будућим генерацијама ученика бих поручила да је разлика између основне школе и гимназије поприлична и да дају себи и другима времена да се прилагоде на нову средину.

Поновићу речи моје драге колегинице Љиљане Унковић, а то је да овај посао да бисте добро радили, морате да га волите.

Реч педагога

**Драгана Бајатовић,
школски педагог**

Како се сама организација школе мењала од њојчејка до данас?

Деведесетих година имали смо осам одељења, девето се формирало, а десето је било такозвано „избегличко одељење“. Тада су наши ученици показали велико саосећање и заједништво, које је остало присутно до данас. Без обзира одакле долазе, млади људи увек имају жељу за образовањем и самоостваривањем. Ово је моја 28. школска година, од чега сам 26 година у Гимназији. Оно што ми је најдраже као педагогу, јесте то да је свака нова генерација дала свој печат. Променило се много тога, однос према школи, ауторитету, породици, самом себи, изласцима... Љубав је добила неку нову димензију. Сви смо постали уплашенији, тананији. Имам утисак да нам се нису испунила очекивања. Оно што је интересантно, поготово када је школа у питању, је то да имамо никада већи број ђака, да је Светина гимназија постала посебна институција за образовање младих људи, од великог значаја за Србију и Нови Сад. Ми који радимо у Гимназији имамо посебну одговорност за васпитање и образовање тих нових нараштаја. Када ми будемо стари људи ви ћете бити у зениту, људи који ће остваривати своје каријере, који ће градити ову државу на свој начин.

Поред васпитне, променила се и образовна улога школе. Професори имају обавезу да и онлајн и на редовној настави дају много, док су ученичка мотивација и пажња мање него што су некада биле. Оно најважније што је остало је то да ни школа не може без ђака, ни ђак без професора, нити ми можемо једни без других. Можда је све релативно, али школа је константа која ће вечно трајати.

Да ли су толеранција и филантропија оно што је њокренуло Вас, а и нас, ученике, на бројне хуманитарне акције?

У нашој Гимназији, већ низ година, негује се однос према стварности, то да широм отворених очију сагледавамо свет око себе. Циљ је да се том свету око нас помогне што више можемо. Трудимо се да чујемо ученике из парламента и њихове идеје. Изузетно се обрадујемо кад ме ученици кажу да желе да некоме помогнемо. У протекле четири хуманитарне акције скупили смо пола милиона динара. Мислим да је то много када знамо да сте ви то дали од срца из вашег школског буџета. Светини гимназијалци имају тај невероватан осећај када и коме треба помоћи. Идеја је да следећа акција буде намењена деци са ратних подручја и из Турске и Сирије. Имамо неку врсту стратегије да сваке године имамо четири велике хуманитарне акције, али постоји заиста много малих, интерних хуманитарних акција. Те акције су доказ да свет може дивно да изгледа када водимо рачуна једни о другима.

25 ГОДИНА САРАДЊЕ СА МУЗИЧКОМ, БАЛЕТСКОМ И УМЕТНИЧКОМ ШКОЛОМ "БОГДАН ШУПУТ"

Дана 26.01.2023. године наша Гимназија је заблистала посебним сјајем. Међу зидине старог здања се уткала ненадмашно узвишена атмосфера – духовност се уселила у свако биће. Наиме, Свечана сала Гимназије је била испуњена дивним осећајем сабрања и заједништва поводом прославе школске славе – Светог Саве. Академија је отворена уз посебно свечане тонове Светосавске академије у изведби хора Гимназије „Светозар Марковић”. Након химне уследило је обраћање директорке Гимназије, Татјане Вукадиновић, која је том приликом прочитала нарочито звучне, снажне, поучне, продуховљење речи беседе коју је написала професорка српског језика и књижевности, Соња Бјелогрлић. Те речи ће још дуго одјекивати у мислима свих који су својим присуством увеличали прославу. Потом је публика имала прилику да ужива у репертоару који су припремили ученици наше школе. Посебно дивне су биле речи Псалмама, чија моћ и јачина су одјекивале салом и тако заувек остале упамћени део свечаности. Речи псалмопојца су биле нарочито поучне и вредне пажње – подсетиле су нас на духовне вредности и неопходност њиховог неговања, подсетиле су нас на то колико је важно сачувати и заштити духовност од пропадања, и тако одржати живим светосавски завет и заувек му остати веран, јер једино и само тада ћемо, негујући моралне и светосавске вредности бити достојни да се назовемо децом Светог Саве. Рецитал који је потом уследио је био надахнут јеванђелским врлинама које су се све време провлачиле кроз стихове, у које су рецитатори унели нарочито искрена осећања. Остаје упамћено и извођење литургијске песме „Свјати Боже”, које је уприличио хор Гимназије. На крају је публика била у прилици да чује и ауторске радове наших ученица. Академија је свечано затворена репризирањем Светосавске химне, када су сви присутни, уз незабораван осећај слоге и мира, запојали моћне речи у славу светитеља.

Дан касније, на сам дан Светог Саве, 27.01.2023. године, наша Гимназија је гостовала у новоизграђеном здању Музичке школе „Исидор Бајић”.

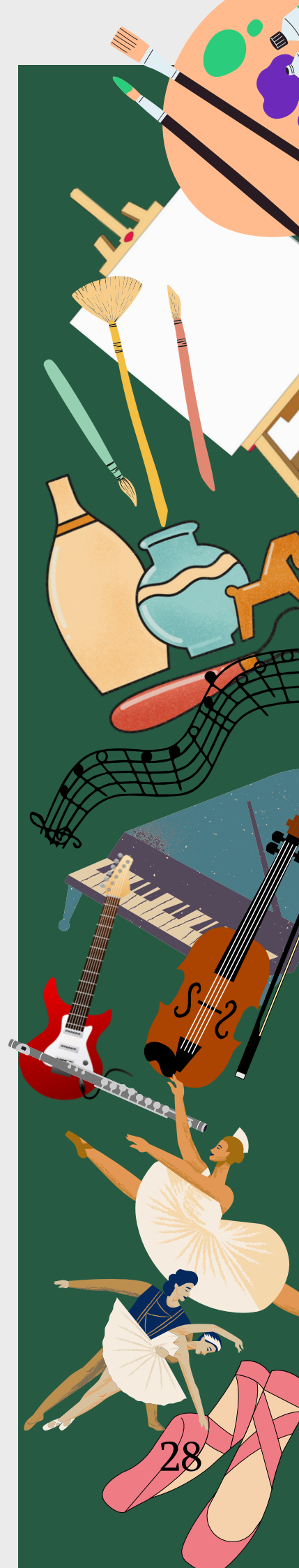

Четири новосадске средње школе – Музичка школа „Исидор Бајић”, Балетска школа, Школа за дизајн „Богдан Шупут” и Гимназија „Светозар Марковић” укрстиле су таленте и у духу заједништва, прославили Дан духовности-Савиндан. Свечану академију која се одвијала у Градској дворани Музичке школе, отворио је градоначелник Града Новог Сада, Милан Ђурић. Након градоначелниковог поздравног говора и добродошлице, присутнима су се обратиле директорка Балетске школе, Сања Вучуровић и Татјана Вукадиновић, директорка Гимназије „Светозар Марковић”. Посебност овогодишње Светосавске академије огледа се у заједничком наступу Хора Гимназије „Светозар Марковић” и Хора Музичке школе „Исидор Бајић” и убележавању 25-годишње сарадње поменуте четири школе на пољу неговања културе, знања и наравно – светосавских вредности. Очигледно је да је и ове године послата порука у духу светосавља, а што је најважније ту поруку послали су они на којима свет остаје – ученици. Посебна радост се назире баш у духу спознаје тога да и даље постоје млади људи који не одступају од традиционалних и духовних начела, и који управо такав систем вредности сведоче својим делима. Знате како кажу – „Вера без дела је мртва”. Баш зато су наша дела најбоље сведочанство онога чему смо приклоњени, онога шта вреднујемо, али су истовремено и најбољи начин да кроз њих оживимо узоре на које ће се угледати и све будуће генерације. Дивно је када нас ученици наше Гимназије подсети на то. Дивно је када млади старијима уздрмају савест и пробуде у другима потребу за побољшањем. Дивно је и када постоје светитељи попут Светог Саве, чији живот свима нама може да послужи као пример који треба да следимо и којим треба да живимо. На крају, преостаје да закључимо да су наши гимназијалци поново били на висини задатка, поново су оправдали покровитељство Светог Саве, које се надвило над свима нама – поново су ускликнули с љубављу Светитељу Сави, и тако задржали обличје светосавске деце.

Глани и одговорни организатори програма: директорка Татјана Вукадиновић и Милка Симовљевић, проф. српског језика и књижевности

Реализацији програма су допринели следећи сарадници: хоровођа Маја Дринчић, проф. музичке културе; ученица Анастасија Цветковић III2; Бранка Букарица, менторка Рецитаторске секције и Соња Бјелогрлић, проф. српског језика и књижевности; Сандра Антић, библиотекарка; Јелена Давидовић, менторка Новинарске секције

Анастасија Цветковић III2

БЕСЕДА О СВЕТОМ САВИ

Свештителя, њустиножителѧ и моливеника заљеданих у Боѧа било је мноѧо у осмовековној истѧорији наше цркве. Било је исто ѡако и оних друѧих са ѡемѧераменѡом да воде војске, државе, народ... И једни и друѧи налазе свој извор и уѡоку у најзначајнијем духу срѧске кулѡуре и ѡрадиције, у Свешѡом Сави. Он је и једно и друѧо ѡосѡизао и у извесном смислу задао ѡѡво неѡмерно до дана данашњеѧ.

Беседник који ѡокуша да ѡовори о Свешѡом Сави може се с ѡравом уѧлашиѡи ѡри ѡомисли на широк сѧекѡар Савиних делѡносѡи. На ѡуѡу лоѡоса обесхрабриѧе ѡа мноѡбројни видови у којима се он ѡојављује: уѧравник једне обласѡи; заѡим калуѧер у Свешѡој Гори, ѡа онда архиеѧискоѧ; диѧломаѡа којем је краљ, ѧеѡов браѡ, ѡоверавао деликаѡне задаѡке; оснивач неколико манасѡира и орѧанизѡор ѧиховоѧ духовноѧ живоѡа и дисциѧлине; законодавац у обласѡи канонскоѧ ѡрава; ѡрви ѡоѧавар срѧске аѡѡокефалне цркве; ѡуѡник који је обишао сва месѡа ходочашѧа у истѡчном Средоземљу; ѡрви ѡрави ѡисац своје земље; личносѡи чији се ѡосмрѡни кулѡ ѡроширио ѡо целом Балканском ѡолуосѡрву; свешѡац заѡѡиѡник Срба без ѡремца; ѡолулеѧендарна фиѡура која се до данас одржала, слављена у народним уѡѡворинама, ѡоезији и ѡесми, све ѡо и још мноѡо више, мора да заѧлаши беседника.

Он је познати лик са фреске или иконе у свакој цркви Србије, почев од величанствених краљевских задужбина па све до забачених, скромних црквица, и, превазилазећи у великој мери верске оквире, он је народни јунак који се вазда слави у легенди, поезији, епси...

Свети Јустин Појовић као епос издваја два својства великог светитеља:

Прво својство је Дар суза: цитирају Ј.П. Куд догледа човек са даром суза свуда види разлог за њиху јеванђелску сећу и повод за сасоносни еванђелски њлач јер у његовој души сарадање сваког човека изазива видљиве и невидљиве сузе и, милујући срцем својим, он молићено трли све и сва.

Соња Бјелогрић,
проф. српског језика и
књижевности

Друго својство - Дар сећања на смрт - цитирају Ј. П. - Молићеним сећањем на смрт он је бојом бесмртности израдио у себи осећање вечности па разнежен визијом онога света, иако живи у овом свету, он није од овога света будући да живи оним светом. Дакле, у свету а не од овога света јер се живи оним светом.

Ово потврђују и Савине речи: Крајак је људ којим ходимо, дим је животи наш, њара, земља и њрах. Замало се јавља, па брзо њројага. Зато је, уистину, све њаштина. Јер: овај је животи сенка и сан, и ни за шта се не цени сваки земаљски, као што рекоше књије. Када сав свет стечемо, онда се у њроб селимо, где су заједно цареви и убоји.

Треће својство које издваја Свети Јустин Појовић као Папос светитеља и молићеника је Дар умилења - цитирају Ј. П. - дар умилења чини да разнежен божанском љубављу и њодвижничком молићеношћу он је чудотворно благодатан и кројак па вас осваја блаћом искреношћу и влада над вама јеванђелском кројкошћу.

Како је речено на почетку Свети Сава нас је учио да ѡрајање стори на свим овим ѡринцима јер животи њојединца, народа, цивилизације њод небеским сводом као у звону удара о зидове две крајности: добра и зла, смрти и бесмртности и сваки звон је искушење с којим се можемо носити једино ослоњени на сва ова ѡри ѡринција. На велике ѡразнике, за време литургије, звоне сва ѡри црквена звона, а ѡај ѡрозвон, осим што је симбол Светој ѡројстви, симбол је и Савиној аманија. Он је био сведок вере, нешто што је најтеже и у његовом и у нашем времену, сведочио је веру, а вера је ѡврдо чекање онога чему се надамо.

Сведочио ју је животом, што је најтеже, умом, што је ѡешко, и духом што је нешто што та је издило и учинило да његов дух лебди над нама и данас и увек кад ѡомислимо да духа нема и да баш ничеј нема око нас, он је ѡу.

25. година Такмичења у беседништву

Када је такмичење у беседништву основано и каква му је била форма на почетку?

Такмичење у беседништву први пут је одржано 1997. године и тада је било репродуктивног карактера, што значи да су ученици декламовали беседе славних филозофа. Тако је те прве године однела победу ученица која је говорила део из Похвале лудости Еразма Ротердамског. 1999. године такмичење није одржано јер је тог 24.03. почело бомбардовање наше земље од стране НАТО авијације. Од 2000. године уводи се новина, ученици добијају тему и самостално пишу своје беседе. Од првобитно школског такмичења оно постаје градско, а потом окружно. 2007. године одржава се 10. такмичење и тада је већ покрајинског карактера. На један спонтан и поступан начин ширило се међу ученицима и колегама интересовање за беседништво, тако да је оно врло брзо почело да се шири и ван покрајине да би 2016. године било републичког карактера. Тако је остало до данас.

Каква је била идеја која стоји иза овог такмичења?

Идеја је потекла од наше професорке историје Душанке Марков и професора Правног факултета Срђана Шаркића. Тадашњи директор господин Радомир Маровић имао је пуно разумевања, као и потоња директорка Олга Крстић Шешеља за неговање и важност овакве манифестације у нашој школи. Захваљујући свим појединцима, као и институцијама које су током година давале свој допринос стигосмо и до јубиларног 25. Такмичења.

Беседништво је у нашој школи сада већ традиција. Какав значај оно има за нашу школу?

Беседништво је постало важан део идентитета наше Гимназије, оно по чему смо препознатљиви у широј образовној и културној заједници. Из ове наше манифестације потекла су многа надметања у лепом говору у већем броју средњих школа као и на неким приватним факултетима. Беседе „Зорану у част“ инспирисане су, такође, овом нашом манифестацијом, тачније бивши ученици, учесници такмичења, били су даље иницијатори такмичења.

Да ли су филозофија и хуманистичке науке нејраведно занемарене у данашњем друштву?

Мој одговор је већ на неки начин унапред претпостављен, свакако позитиван одговор. Међутим, ја нећу ламентирати над судбином хуманистичких наука већ ћу се позвати на Хегела и на његову тврдњу, да не постоји време које није погодно за филозофију и филозофирање. Свакако јесу хуманистичке дисциплине и науке у дефанзиви. На неки начин тај технолошки дух времена и та идеја профита, а свакако данас хуманистичке науке нису профитабилне, покушава да их девалвира јер се све посматра кроз перспективу профита и доношења профита. Мислим да је то неоправдано јер хуманистичке науке код људи подстичу, пре свега код деце и ученика, креативност, стављају акценат на креативности. То је оно што у сваком случају представља један од суштинских момената у развоју сваког човека, сваке особе. Па и када је реч о професионалном нивоу, дакле врхунски резултати се постижу у било којој дисциплини, у било ком послу уколико га обављате са одређеном дозом креативности. Мислим и на инжењерске активности који су данас можда најплаћенији послови, дакле, ви као инжењер морате да бирате да ли ћете да budete ускоспецијализован само за решавање неких конкретних проблема или ћете бити, што кажу англосаксонци, „развијни инжењер“, инжењер који своју професионалну активност базира на развијању технологије. Јако је важно у образовању тај моменат креативности на чему посебно инсистирају хуманистичке науке, као и у уметности.

Које вредности ово такмичење у беседништву негује?

Такмичење у беседништву посебно негује одређене вредности које се црпе из моралног дискурса. Једна од основних компоненти реторике јесте и кредибилитет говорника, сваки говорник мора да демонстрира и особу која је морална, која држи до другог и до себе. Идеја реторике није идеја манипулације, инструменталне рационалности у којима ћемо ми друге људе да посматрамо као средства и да се служимо вербалним обманама. Него, идеја реторике јесте да ми другима пренесемо своје промишљено мишљење, ставове и схватања, наравно полазећи од тога да уважавамо и њихове идеје и њихово схватање. Беседнички наступ, то вам је као игра шаха. Морате и да претпоставите туђу аргументацију и контра аргументацију. Самим тим, на тај начин тестирате и своје ставове и своје мишљење.

**Александар Крстић,
проф. филозофије**

ШКОЛСКО ПОЗОРЈЕ

Школско позорје има преко две деценије дугу традицију сусрета средњошколских позоришних група широм Војводине. У Новом Саду, граду где се одржава највећи позоришни фестивал Стеријино позорје, у месецу мају, као његов весник, стоји и наше Позорје. Почети фестивала везују се за 1993. годину када је Иницијативни одбор смотре драмских дружина средњих школа Новог Сада расписао Конкурс за учешће на првом Школском позорју, које је одржано 1994. године. Фестивал је најпре био замишљен као смотра драмских дружина средњих школа на територији Новог Сада, да би касније добио нове обриси, прерастао оквире града и проширио се на целу Војводину. Током година фестивал је растао, напредовао, како по питању организације, избора репертоара, естетских норми, тако и по питању креативности драмских група - ученици почињу да потписују ауторске пројекте - драмске комаде и режију. Временом се мењао и карактер фестивала - првобитна пракса, да се изводе све пријављене представе, увођењем селекције доводи до такмичарског дела у којем је на репертоару шест представа. За време тродневног трајања фестивала, сваки дан су се изводиле по две представе, а учесници и публика су се окупљали на Округлом столу где се дискутовало о изведеним представама. Сва дешавања током три дана фестивала пратио је Билтен позорја који је објављивала Новинарска секција. У сарадњи са Новосадским позориштем (Ujvideki szinhaz) обезбеђени су оптимални услови за извођење представа - професионална сцена. Посебна пажња била је посвећена и ликовној идентификацији фестивала, па се сваке године штампао централни плакат Позорја и издавао се каталог Позорја са пропратним текстовима о учесницима и представама. Временом је фестивалски дух Школског позорја постао примерен савременој школи. Тако сарадници Позорја постају позоришни стручњаци: глумци, редитељи, писци, театролози. Од првог дана његовог настанка сарадник на Позорју је био покојни Лука Хајдуковић, театролог. Он је, такође, био у неколико наврата и званични селектор Позорја. Затим је селектор био позоришни редитељ Тибор Вајда, а селектор 14, 15, 16. и 17. Позорја је била Весна Ждрња, глумица и професорка Академије уметности у Новом Саду. Од 2013. године до 2019. године селектор Позорја је Петар Јовановић, редитељ, бивши ученик Гимназије. Споменућемо и имена професора који су годинама, уз подршку директора, били организатори Позорја: Драга Вигњевић, Соња Бјелоглић и Сандра Антић. У каталогу сваког Позорја као редовна страница постоји Уметничка порука Позорју. Аутори поруке били су, између осталих, и глумице Соња Стипић Јосић, Гордана Ђурђевић Димић, редитељ Милан Белегишанин, театролог Лука Хајдуковић, театролог Зоран Максимовић.

Потребно је истаћи да су наша Позорја отварали угледни позоришни уметници, новинари, професори - 14. Позорје свечано је отворила позоришна редитељка Вида Огњеновић, 16. Школско позорје отворио Јован Ђирилов, 24. отворила је глумица Гордана Ђурђевић Димић, а јубиларно, 25. по реду глумица, Светлана Бојковић. Многе школе из целе Војводине су наступале на нашем фестивалу, неке од њих су већ постале стални гости - учесници Позорја. За све ученике учешће на Позорју је драгоценост и представља посебан естетски угођај. Наша школа имала је у више наврата победничке представе на репертоару Позорја. С посебним осећањем клањемо се сени професорке Мирјане Станић, која је дуги низ година са својим драмцима низала успехе и признања на Позорју. Из редова њених драмаца су нека глумачка имена која срећемо данас у Позоришту младих и Српском народном позоришту. Навешћемо неке теленте које је Позорје у својој дугој традицији изнедрило - многи су данас афирмисани глумци, а дебитовали су управо на неком од Позорја - Соња Јосић, Срђан Тимаров, Мирољуб Турајлија, Тања Пјевац, Сања Дамјановић, Владимир Тинтор, Милица Грујичић, Кристина Савков, Миа Симоновић, Марта Береш, Андреа Ердељ, Имре Микеш... Петар Јовановић, Срећко Милосављевић, Срђан Радаковић, Милица Стојановић и Миа Кнежевић су редитељи. Школско позорје је део нашег етоса: Гимназија је иницијатор одржавања, организатор, домаћин и учесник, фестивалска институција која доприноси ширењу позоришне уметности и културе у школама Војводине. С поносом и радошћу истичемо да је Школско позорје у својој преко две деценије дугој традицији потврдило велики културни и педагошки значај ученичке позоришне представе. Оно је подстицало младе да развијају и снаже свој креативни дух и тако доприносе уметности и лепоти стварања. Не случајно је управо тако, јер... душа иште позориште! Искужајемо захвалност директору, помоћницима директора, педагогу, психологу, менторима и члановима драмске и новинарске секције, професорима, нашим ученицима и сарадницима, који су дуги низ година доприносили успешној организацији и реализацији Школског позорја, фестивала који је свима нама велико надахнуће!

Сандра Антић, библиотекар, организатор Школског позорја од 2013. године

Највишом оценом током спољашњег вредновања квалитета рада школа, 2013. године оцењен рад Гимназије „Светозар Марковић”

Република Српска
Министарство просвете, науке
и технолошког развоја
Школска управа Нови Сад
Бул. Михајла Пупина 6/IV
21000 Нови Сад
Број: 906-424-614-00067/2013-03
Датум: 20.12.2013.

Тел: 021/451-598
е-маил:
mpps.ivukecivic@eunet

ИЗВЕШТАЈ О СПОЉАШЊЕМ ВРЕДНОВАЊУ

На основу Правилника о стандардима квалитета рада установе („Сл. гласник РС” од 8. 2. 2011. год.), Правилника о вредновању квалитета рада установе („Сл. гласник РС” бр. 9/2012) и Правилника о стручно педагошком надзору („Сл. гласник РС” бр. 3 тим за спољашње вредновање именован решењем министра бр. 614-02-157/13-1 21.10.2013. године извршено је спољашње вредновање у Гимназији „Светозар Марковић” у Новом Саду.

Школа и место: Гимназија „Светозар Марковић” (Нови Сад)	Име и презиме руководиоца тима оцјениоца (потпис): Јован Вукчевић <i>J. Vukcivic</i>
Школска управа: Нови Сад	Остали чланови тима (потпис): Др Драгана Малешевић <i>D. Malisevic</i> Соња Милединовић <i>S. Miledinovic</i> Димитрије Коларевић <i>D. Kolarovic</i>
Датум/период вредновања: 04. и 05. децембар 2013. године	
Напомена: Настава у школи се одвија на српском и на мађарском језику.	

КВАЛИТЕТ РАДА ШКОЛЕ: 4

Општи квалитет образовне установе оцењује се оценама: 1, 2, 3 и 4, с тим да је оцена 4 највиша оцена.

4 Оценом 4 оцењује се установа која остварује више од 75% свих стандарда укључујући 100% стандарда који су кључни за вредновање.

3 Оценом 3 оцењује се установа која остварује више од 50% свих стандарда укључујући 75% стандарда који су кључни за вредновање.

2 Оценом 2 оцењује се установа која остварује више од 30% свих стандарда укључујући 50% стандарда који су кључни за вредновање.

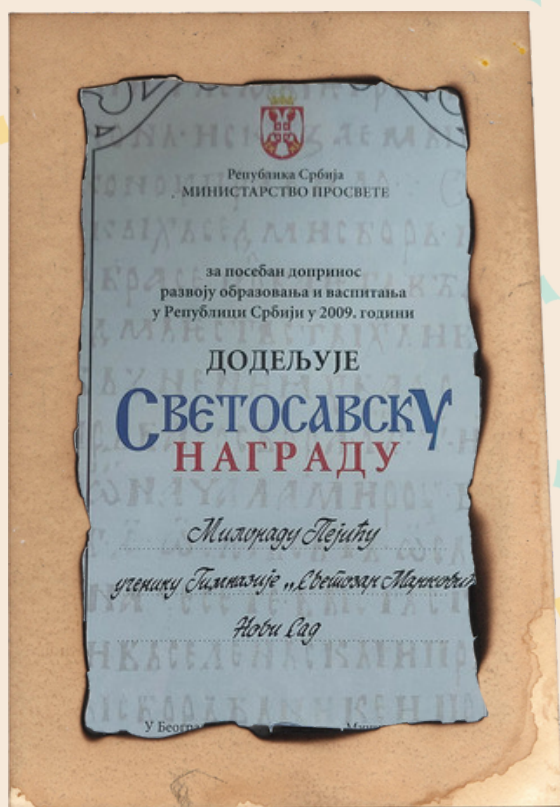
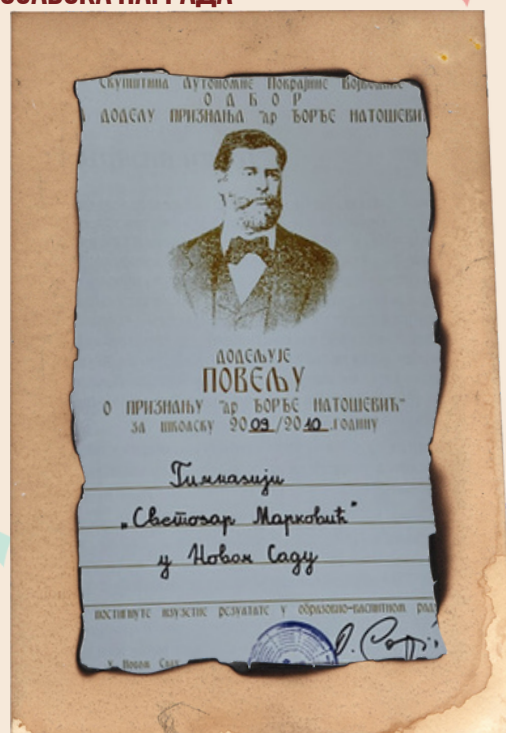
1 Оценом 1 оцењује се установа која не остварује минимум од 30% свих стандарда укључујући 50% стандарда који су кључни за вредновање.

Спољашњим
вредновањем рада
школе од стране
Министарства
просвете, науке и
технолошког развоја
и 100 процентном
оствареношћу
кључних квалитета,
потврђено је
вишедеценијско
искуство и
достизање највиших
домета у образовно-
васпитном раду
Гимназије-

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

Октобарска награда Ђорђе Натошевић Светосавска повеља

НАША ГИМНАЗИЈА ЈЕ 23. 10. 1972. ГОДИНЕ ДОБИЛА ОКТОБАРСКУ НАГРАДУ КОЈУ ЈЕ ДОДЕЛИЛА СКУПШТИНА ОПШТИНЕ НОВИ САД ЗА ОСТВАРЕЊЕ ИЗУЗЕТНИХ РЕЗУЛТАТА У ОБРАЗОВНО-ВАСПИТНОМ РАДУ, АЛИ И УСПЕХЕ У ВАННАСТАВНИМ АКТИВНОСТИМА. ПОТОМ, 2009. ГОДИНЕ УРУЧЕНЕ СУ И НАГРАДЕ "ДР ЂОРЂЕ НАТОШЕВИЋ" И "СВЕТСАВСКА НАГРАДА"

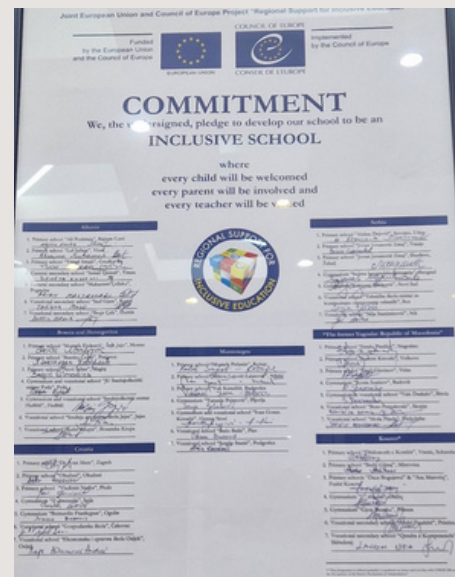
Пројекат Министарства и Савета Европе „Регионална подршка инклузивном образовању”

Интеркултуралност у склопу пројекта „Регионална подршка инклузивном образовању”

Завршна конференција „Регионална подршка инклузивном образовању” одржана је у периоду од 16. до 19. октобра 2015. године на Златибору

Лондонска школа за економско вредновање квалитета.
49 школа бивше Југославије је учествовало у пројекту вредновање степена инклузивности у школама, а наша Гимназија је добила највишу оцену.

Наша Гимназија је у периоду од априла до јула 2019. учествовала у пројекту Селфи (Self-reflection on Effective Learning by Fostering the use of Innovative Educational Technologies) који је осмишљен како би се школама помогло да укључе дигиталне технологије у наставу, учење и вредновање ученика. Координатор пројекта у нашој Гимназији била је проф. Милена Маричић. Селфи инструментом анонимно се прикупљају ставови ученика, наставника и руководилаца у школи о томе како се у њиховој школи користи технологија. То се чини путем краћких изјављивања и анкети једносмерне скале од 1 до 5.

Изјављивања се односе на области као што су: руководство, инфраструктура, стручно усавршавање наставника и дигитална компетенција ученика. Резултати у нашој школи показали су висок ниво дигиталног нивоу компетенцијала у свим областима. Након учешћа у овом програму на предлози директорке Тајане Вукадиновић, у школи је основан тим за дигитални развој чији је први задатак био уређење нове школске сајта.

СЕЛФИ унапређивање дигиталне зрелости школе

ОБЕЛЕЖАВАМО 60. ГОДИНА ПОСТОЈАЊА НАШЕ ГИМНАЗИЈЕ, ТО ЈЕ ПРИЛИКА ДА НАПРАВИМО ПОГЛЕД УНАЗАД. ШТА БИСТЕ ИЗДВОЈИЛИ ТОКОМ ВАШЕГ РАДНОГ ВЕКА?

**СОФИЈА ШЕВО,
ПРОФ. ФИЗИКЕ**

Од првог радног дана ме не напушта осећај задовољства у раду са многим генерацијама наших ученика и лепог дружења са свим запосленима у нашем колективу. Браво за све Светине јунаке и наше драге ученике, којима поред обиља знања желим тако добру сарадњу и дивне међуљудске односе какве имамо у нашој Гимназији.

Гимназија ми је јуно више од радног места, јер и када нисам на послу у мислима су ми садашњи и бивши ученици, колеге, дешавања и све оно лепо што ми је Гимназија дарила. Увек ме јоново изненади колико су наши ученици ђамењни, сјособни и џаленљовани. Ми, насљавници, џо јрејознајемо, а наша Гимназија омојућава и ученицима и нама да се усавршавамо и најрегујемо. Издвојила бих као највећи усјех наше Гимназије сјајну радну ајмосферу и добре међуљудске односе, како међу члановима колекјива, џако и са децом и рогидељима. Загаци и јроблеми се увек решавају нашом сарадњом. Срећна сам што више од јридесељ јогина радим и јроводим свој живољ у Свејиној јимназији!

**ЗОРИЦА НИКОЛЕТИЋ,
ПРОФ. ИНФОРМАТИКЕ И РАЧУНАРСТВА**

**ЂОРЂЕ МАДИЋ,
ПРОФ. ФИЗИЧКОГ ВАСПИТАЊА**

Тешко је крајњим осврљом за 30 јогина рада у овој школи, издвојити нешто од насљаве, сјорљских усјеха и сјарешинсјива, али јробаћу. Подсјицање креативносји и кријичко мишљење код ученика, биљи енљузисјасја у јослу којим се бавим и јоред свих ојраничења(месечна јримања, велика админисјирација, норме, незадовољсјиво рогидеља иљг.)... и џо све збој бивших и садашњих ученика- вреди, јер јрејознају и враћају на најлејши начин.

Оно што је обележило мојих скоро јуних јридесељ јогина рада у Гимназији „Свејозар Марковић“ је осећај јријадносји и везаносји за школу, гивна сарадња и однос са колејама и ученицима, радосј и енљузисјазам који ме ни јосле џолико јогина нису најусјили јрег улазак у учионицу. Расла сам, учила и развијала се у јрофесионалном смислу заједно са школом, у којој сам за све џе јогине осећала да имам сјурносј, јогршку и јоверење, а чесјо и јогсјицај за гаље најреговане. Мислим да на јочељку каријере ни сама нисам била свесна колико у овом нашем јозиву има јросјора да се најрегује, учи, развијају нове вешјине и колико је разних јушева који нам се ојшварају уколико искрено волимо свој јозив и имамо јрилику да радимо у здравој средини. Професионалан развој, како мој лични, џако и саме школе, обојени су јосебном нојом- а џо је џај јрејознајљиви гух и ајмосфера који су се у школи нејовали џоком јројекљих геценија. Верујем да моја сјрасј и љубав јрема насљавничком јозиву и гаље ојсјају ујраво збој џоја што сам имала срећу да радим у оваквој школи, са колејама које су биле и јогршка и узори, а са којима сам временом развила искрен јријајељски однос и са јјацима који су и данас, као и јре јридесељ јогина, највећа мојивација и инсјирација.

**АЛЕКСАНДРА ПОПОВИЋ,
ПРОФ. ИСТОРИЈЕ**

САЊА ГЛУХОВИЋ ВАСИЋ
ПРОФ. ИСТОРИЈЕ

На самом почетку је осећај био веома чудан, јер сам чешири јогине била ученик ове школе, а неки моји професори су ми одједном посладе колеје. Брзо сам се навикла на ѡакве околности јер је у школи била добра атмосфера, као и колеџијалности, а и добри међуљудски односи. Од самој почетка ја до данас имамо одличну сарадњу унушар активности. Чини ми се да се сви ѡврудино да ћомоћнемо једни друћима, мислим на колеје али и ћјаке, јер сви дишемо исти ваздух и чинимо једну друшћвену заједницу која без добре сарадње не може добро да функционише. Мој предмет ми дозвољава и рад са ученицима ван учионице ѡако да смо безброј ћушћа обележавали важне историјске датуме у Свечаној сали школе и ѡако смо сви нешто ново научили, дружили се, лећо забављали, али и ућознавали нове друћаре. Лећо смо се ћроводили и учили на сћручним ћушћовањима на које смо ишли као историјско- географска секција, ћушћовали смо и као учесници и као победници у разним квизовима. И за крај морам да наћласим да се осећам веома ћријашно и задовољно што свој ћосао обављам у нашој Гимназији.

Када сам се 1999. јогине заћослила у Гимназији мислила сам да да ћу радећи у ћој имаћи само улоћу насћавника. Мећушћим, Гимназија ми је ћружила мноћо више. Пружила ми је ћрилику да будем насћавник, сарадник, ученик, ћријашељ... Све ове улоће су ћослегица јединсћвеној духа школе коћа чине сви ученици и сви заћослени који су кроз нашу школу ћрошли за ових 60 јогина, уз ћогршку рогишеља и разних инсћишћуција са којима је школа сараћивала до сада. Тај дух школе, ћо којем се Свещина ћимназија ћрећознаје, ћрани се мећусобним ћоссћицајима насћавника и ученика, а кроз ѡакве ћоссћицаје сви учимо и ћрадимо ћријашељски однос који нам омоћућава да расћемо инсћелекћуално, духовно и емоћивно.

САНДРА ТОМАШЕВИЋ,
ПРОФ. МАТЕМАТИКЕ

С обзиром на чињеницу да сам бивши ћак ћимназије који има часћ да у ћој сћасава не само на личном већ и на ћрофесионалном нивоу, моћу дирекћно да сведочим оћромном наћрећку и унаћређењу наше усћанове и целокућној колекћива. Издвојила бих, ћре свећа, значајне усћехе наших ћјака, не само на ѡакмичењима, нећо и у ћуманишћарним акцијама, а ћоћом и усћешним академским и ћрофесионалним ћоссћићнућима. Смаћрам да је кулћура живоћа – ћосћћовања, ћолеранције и комуникације, коју брижљиво нећујемо на свим нивоима, као и сћално усавршавање кроз инсћросћекцију и целоживоћно учење осликано кроз креатћивну и иноватћивну насћаву најбољи ћоказашељ нашеј доброј ћедаћошкој рага. Широка сћекћар ваннасћавних активности у којима ученици оћкривају или усавршавају своје ћаленће ућошћуњује боћаћ школски живоћ и на ћрави начин осмишљава духовни живоћ младој човека. Најзначајнија ћромена, ћо мом мишљењу, јесће оснаживање инсћересовања за срћски језик, књижевност и кулћуру које је наше сћручно веће обоћашило, не само насћавом и усћесима на ѡакмичењима, већ и књижевно - кулћурним дешавањима у школи и ван ње, ће од школске библиоћеке наћравило изворишће бројних креатћивних и кулћурних иницијатћива, рагова, ћосћћовања и рагионица.

ДРАГАНА БОШКОВИЋ
ПРОФ. СРПСКОГ ЈЕЗИКА И
КЊИЖЕВНОСТИ

У Гимназију „Свешћозар Марковић” сам дошао ћре шесћ јогина, наишавши на усћешан колекћив и веома моћивисане ученике, са којима сам усћосћавио одличну сарадњу. У ћом ћериоду, заједно смо ћрошли кроз бројне изазове, укључујући и ћериоде онлајн насћаве, када смо ћоказали да, уз добру сарадњу, како насћавника мећусобно, ѡако и ученика и насћавника, можемо да орћанизујемо усћешну реализацију насћаве у различитим околностима. Поред насћаве, у нашој Гимназији се велики значај ћригаје и ваннасћавним активностима, као и дружењу и заједничким излешћима, који оћлемењују нашу свакодневицу. Мноћобројни усћеси наших ученика, као и ћихово инсћересовање за различите активности, моћивишу ме да свакодневно унаћређујем свој рад.

ДР РАДОСЛАВ БОЖИЋ,
ПРОФ. МАТЕМАТИКЕ

Хор и оркестар

У нашој Гимназији, поред грамске, реципијорске, новинарске, реторичке, историјско-географске секције, Хор и оркестар заузимају посебно место и имају дуго традицију. Разговарали смо са професорком Мајом Дринчић о настанцима који су обележили ову годину.

Које су ствари свечаности обележиле ову годину? На шта се рад Хора и оркестра базирао ове године?

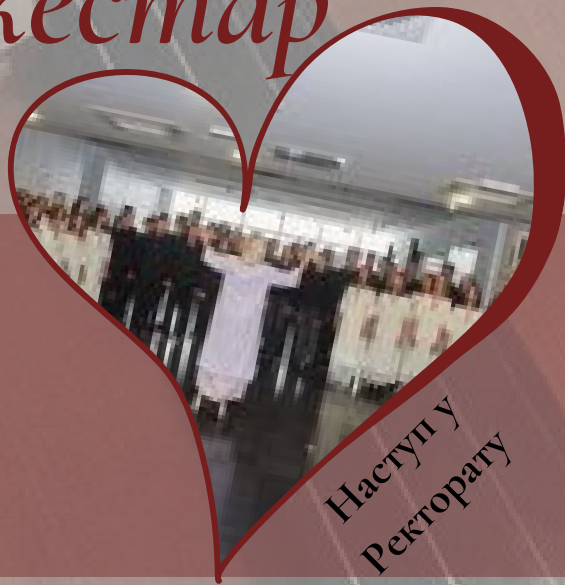
Ова година је година јубилеја, а најзначајнији је јубилеј новог шездесет година оснивања Гимназије „Светозар Марковић”. Гимназијски хор и оркестар је 27. октобра 2022. године учествовао на отварању међународне конференције „FROM CHILDHOOD TO THE RIGHT TO A DIGNIFIED OLD AGE – HUMAN RIGHTS AND INSTITUTIONS“ у Амфитеатру Ректора Универзитета у Новом Саду. Поном, 27. јануара 2023. године у Градској концертној дворани заједно са хором Музичке школе „Исидор Бајић” одржана је Светосавска академија, а 8. марта 2023. године обележен је дан сећања на Ђорђа Балашевића „Остаје нам што смо се волимо”. 25. марта хор је одворио 25. Такмичење у беседнишћу и 19. маја обележавамо Свечаном академијом јубиларни Дан школе у Градској концертној дворани. Сваки настанак је изведен са приодним репертоаром за ту прилику.

Како су прошле припреме за Светосавску академију?

Дуго низ година се традиционално Светосавска академија обележавала у нашој Гимназији у сарањи са средњом: музичком, уметничком и балетском школом. Ове године је свечаност одржана у новој Градској концертној дворани у којој су заједно наступили хор музичке школе „Исидор Бајић” и хор наше Гимназије. Диригент музичке школе Тамара Агамов Пешијевић и ја смо се неколико месеци раније договориле о избору композиција и начину реализације. Био је то имозанан изор са око 200 ђака који су извели добро припремљен и осмишљен репертоар.

ИНТЕРВЈУ ВОДИЛА:
АНЂЕЛА ОПАЧИЋ П8

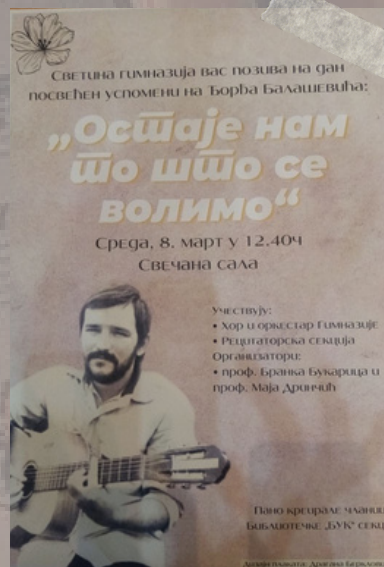
Хор и оркестар

Наступи у
Ректорату

Савиндан- Свечана академија

25. Такмичење у беседништву

Драмска секција

Интервју са
Тамаром Деспотовић-Ђурчић,
проф. латинског и француског језика и
мастер аудио-визуелним уметником

Можеће ли нам рећи нешто о називу представе и њоруци коју представља носи?

Претходне представе бавиле су се проблемима, интересовањима, сновима и окружењем младих људи тј. адолесцената. Проучавајући биографију Светозара Марковића, потом оно што је он писао и стварао, визије које је имао, тема је почела дубље да нас занима. Схватили смо да је он био младић с много врлина, окренут науци, образовању, са веома напредним идејама. Имао је визију боље будућности за Србију, људе, жене, младе, није размишљао о последицама и верујемо, није се надао да ће наићи на многе, готово несавладиве препреке. Његов живот није досегао ни тридесету годину, пошто су га до те мере дотукли они којима је сметао, али су његово стваралаштво и идеје ту чињеницу далеко премашили. Ми смо направили драмску паралелу света некад, тачније „Светиног света“ и овог данашњег, питајући се успут, о чему то млади данас размишљају и да ли имају надахнуте визије и жељу за образовањем, на начин на који их је имао младић по коме наша школа (и још четири у Србији) носи име. Назив представе **Света с оног света** може, такође, да се повеже и са централним питањем, које гласи: Како ви замишљате овај свет?

О Светозару Марковићу има доста њорака о којима се и не њовори. Можеће ли да издвојите неке којима сће се највише изненадили?

Један од занимљивих података је да се залагао за права жена, њихову еманципацију, осамостаљивање, образовање, располагање имовином. Нервирала га је бирократија, ригидни режим, примитивно друштво. Проучавајући његову личност схватили смо да је његов ум гледао далеко у будућност. Као да није припадао овом балканском поднебљу. Схватили смо, такође, да су на Балкану остала стара правила игре, те да је Света и данас присутан, подједнако би се једио и за исто борио.

Како су изледале њријеме за представу?

Представе већ традиционално припремамо од почетка школске године, обично од прве половине октобра. Двочасовне пробе се одржавају петком, али се број проба повећава како се и премијера ближи. Методологија коју користим у своме раду са младима је специфична, заснива се на развојном театру и процес драми, многим сценским вежбама, креирањем дијалога или монолога и често је онима који први пут дођу на пробе тај приступ необичан, али се брзо навикну и заинтересују. Већину дијалога креирају учесници, а тек понеки готов дијалог или неки део аутентичног текста, узима се као подстицај за стварање нових сцена. Инсистирам на едукативном, освешћујућем и уметничком аспекту, а рад на представи не треба да буде само мени занимљив, већ и актерима.

Драмска секција

**Када највише осврћу на рад
драмске секције током
прошлених година, шта
Вам је било најтеже, а шта
бисте исказали као најлепши
део?**

Драмски рад са младима је енергетски
веома добар, смислен и обогађујућ. Имам
дивне успомене, сад већ двадесету годину
заредом, и знам да сам и ученицима који
су прошли кроз моју трупу оставила
прегршт тренутака за памћење. Да нема
драмске секције, вероватно не бих
упознала многе људе, видела многе
предеље, усавршила себе у домену
сценске уметности на Академији
уметности у Новом Саду. Није било
претерано тешких ситуација, осим оног
финансијског дела или подршке, пада
имунитета пред наступе због големог
ангажмана и организације. Међутим,
адреналин чини своје и после се све лепо
сложи.

**Према вашем мишљењу,
које добротни ученици
добивају
бављем драмском
уметношћу?**

Ученици који приступе
драмском раду,
загарантовано су богатији за
аспект: креативности,
људскости, самосталности,
освешћености, образовања,
социјализације, спознаје
себе самог и света око себе,
артикулације, гестукулације,
дикције and many more.

**ФОТО: Дарко
Милосављевић**

Интервју водила: Милица Крндија II7

ИНТЕРВЈУ СА ПРОФЕСОРОМ МИОДРАГОМ КИЈАНОВИЋЕМ

Професор физичког васпитања, Миодраг Кијановић, веома успешно води одбојкашки тим годинама. Поводом тога смо разговарали са професором о спортским успесима наших одбојкашица.

Која су овогодишња постигнућа наших одбојкашица?

Одбојкашице наше школе освојиле су прва места на општинском, окружном и међуокружном такмичењу и на импресиван начин избориле пласман на републичко такмичење.

Републичко такмичење је одржано на Сребрном језеру, наша школа је у веома узбудљивом финалу изгубила од гимназије из Старе Пазове и на крају заузела 2. место што је свакако велики успех.

Каква су била Ваша очекивања и како су текле саме припреме?

Од самог почетка овогодишњих школских такмичења ја сам веровао у могућности ове генерације девојака. Уз максималну мотивисаност свих девојака и невероватном жељом за победом успели смо да освојимо сребрну медаљу на Републичком такмичењу. Пре одласка на Републичко такмичење имали смо тренинге у школи, који су нам доста помогли да се што боље уиграмо за завршни турнир.

Од каквог су значаја спортски тимови (као што је одбојкашки) за нашу школу?

Сви школски тимови који освајају медаље на свим нивоима такмичења играјући за нашу школу на најбољи могући начин промовишу школу и град Нови Сад.

Какви су Вам планови и амбиције како за ову тако и за предстојећу годину?

Ми смо што се тиче спортских такмичења за ову годину завршили, а наредне школске године ћемо се потрудити да се поново пласирамо на Републичко такмичење и да покушамо да освојимо прво место што свакако неће бити нимало лако.

ИНТЕРВЈУ СА ПРОФЕСОРОМ ЂОРЂЕМ МАДИЋЕМ

Која су овогодишња постигнућа наших тимских спортова?

Наша школа сваке године остварује успех, тако је већ деценијама уназад, како у тимским, тако и у индивидуалним спортовима (атлетика, пливање, џудо...). Добре резултате освојили смо у баскету три на три, где смо били 2. у граду, округу и међуокругу. У фудзалу смо били 2. у граду. Одбојкашице су ове године оствариле најбоље резултате. На свим нивоима такмичења су биле прве, а на државном су биле 2, што је изузетан успех наших одбојкашица.

Да ли постоји разлика између претходних генерација и садашњих?

Промене у начину такмичења и вођењу екипе. Мислим да су друштвене мреже позитивно утицале на однос ученика и спорта. Садржаји за вежбање и такмичење су много доступнији данашњим генерацијама. У поређењу са прошлим генерацијама је приметан и лош утицај развоја технологија. Више времена се проводи у неком седећем, лежећем положају, што доводи до лошег држања и стварања деформитета. Због тога придајем још већи значај физичком вежбању.

Какви су Ваши планови и очекивања за даља такмичења?

Очекивања су од/увек (изаберите одувек или увек) иста - високи пласмани на свим нивоима. То се огледа у плакетама, захвалницама које промовише Савез за школски спорт. Тако да смо сваке године при врху на нивоу града.

Милица Крндија II7

НАШИ ПЕНЗИОНЕРИ

Током година школство и став о образовању су се мењали. Можете ли да упоредите рад у школи некада и сада? Шта је било нарочито интересно током Вашег рада?

Ми говоримо да су нам програми исти и да нема неких помака у настави, али нисмо у праву. Кад упоредим почетак мог рада 1983. и крај 2022. године, тај распон од 39 година је донео многе промене. Можда је градиво остало исто, али начин интерпретације, наставна средства, прилаз ђацима нису исти. Године 1984. сам радила у ОШ „Здравко Челар“ у Челареву у учионици са земљаним подом, која се грејала помоћу пећи на дрва и угљ, са дрвеном таблом и кредом. Није баш деловало Орвеловски. А 2022. последње часове сам одржала уз помоћ Пауер поинт презентације и видео пројектора. То јесте технички напредак и требало га је и савладати, али није само то.

Љиљана Унковић,
проф. математике

Били сте ђак наше Гимназије и први посао сте добили баш у нашој школи. Да ли се сећате какав је био осећај када сте први пут крочили у учионицу као наставник? Да ли сте одувек желели да постанете професор?

Кажу: „сви путеви воде у Рим“ а мене сви путеви некако воде у нашу гимназију. 1974. сам уписала први разред гимназије и ту сам као ученик 3. разреда одржала на Дану просветних радника своје прве часове као наставник математике уместо мог разредног Душана Ковачевића, званог Ковач. Касније прво радно место на позив горе поменутог Ковача као апсолвент ПМФ сам, такође, била овде. И тада су почели моји наставнички дани. Говорила сам још као клинка од 7, 8 година да ћу бити наставник математике и то сам заиста и успела. Верујте ми, мање је био трауматичан улазак у учионицу, него улазак у зборницу међу моје донедавно професоре, а сада одједном колеге. Нисам знала ни како да им се обратим. Што се тиче самих часова, у учионици сам се увек осећала добро. Рад са децом вас испуњава добром енергијом и када објашњавате нешто и видите да им очи засијају, тада знате да сте допрли до њих и да добро радите свој посао.

Будућност многих генерација ученика зависи од успешног рада наставника, на који начин ће им показати лепоту предмета који предаје и научити их да стечено знање примењују током целог живота. По Вашем мишљењу, како се постаје добар професор? Који савет бисте упутили младим колегама?

Ми, наставници морамо да пратимо трендове и достигнућа у науци и да се прилагођавамо новим генерацијама. Учимо од ђака као што и они уче од нас. Та симбиоза је знатно израженија сада (последњих година). Ако желимо да нас наши ђаци доживљавају као особе од којих желе нешто да науче, ми морамо савладати и знања која они имају. Успешан професор не сме дозволити да га време прегази, нема оправдања да буде диносаурус у учионици. Желим да верујем да сам ја успела да избегнем да, без обзира на године, будем тај диносаурус. За Гимназију „Светозар Марковић“ увек кажем МОЈА ГИМНАЗИЈА

Руџица Петровић,
проф. биологије

Годинама сте радили у нашој Гимназији, али и у другим школама. Шта бисте издвојили као предност наше школе?

У Гимназији сам радила 30 година, леп период испуњен занимљивим и инспиративним радом. Прошла сам кризне године ратова деведесетих. То је био најтежи период рада али заједништво и међусобно помагање је резултовало успешним завршетком тог периода. Наша школа пружа ученицима широка знања и свеобухватно образовање, а врхунски педагошки рад овог колектива је оно што нема ниједна друга школа. Брига о деци и посвећеност њиховом правилном одрастању и образовању је на високом нивоу. И сама сам се трудила, и уживала у томе, да ученике што боље упутим у различите биолошке особине као и да им помогнем да одрасту у добре људе.

Током година школство и став о образовању су се мењали. Можете ли да упоредите рад у школи некада и сада? Шта је било нарочито интересантно током Вашег радног стажа?

Када сам ја била гимназијалка постојала је много већа дистанца између професора и ученика као и много мањи уплив родитеља у образовање деце. Мислим да је сада много бољи однос ученик-професор-родитељ иако се дешавало да некада у тој интеракцији дође до непотребног уплитања родитеља у неке аспекте образовања ученика. У току мог рада остварила сам многа пријатељства како са ученицима тако и са њиховим родитељима. Те везе трају и данас, ишла сам на нека венчања својих ученика, са неким родитељима сам и даље у комуникацији. Увек сам осећала захвалност родитеља приликом сусрета са њима јер су им деца остварена. Са поносом носим у себи осећање да сам утицала, заједно са осталим својим колегама, на стасавање успешних људи на различитим научним областима.

Будућност многих генерација ученика зависи од успешног рада наставника. На који начин ће им показати лепоту предмета који предаје и научити их да стечено знање примењују током целог живота. По Вашем мишљењу, како се постаје добар професор? Који савет бисте упутили младим колегама?

Моја биологија, као и друге науке, мора бити повезана са практичном применом у сваком животу, моји ђаци су увек могли да чују савете везане за очување здравља и понашање у условима када влада нека инфекција, као што је и била до скоро пандемија Ковида. Репродуктивно здравље, као и одговорно понашање према животној средини такође су били уткани у класичне наставне јединице. Моје дивне, младе колеге, професори биологије настављају веома успешно мој рад и ја сам веома задовољна њима као мојим наследницима. Желим да и оне воле свој посао и ученике којима предају. Деца осете искреност и наклоност професора и узврате својим добрим понашањем и квалитетним знањем.

За нашу Гимназију вежу ме многобројне лепе успомене са наших путовања где смо се дружили и обишли знаменита места како у Србији тако и у окружењу

ПОЕТСКО-ФИЛОЗОФСКИ РАДОВИ

Гимназија "Светозар Марковић" поводом јубилеја 60 година од оснивања школе расписала је Поетско- филозофски конкурс "Певање и мишљење" за најбољу песму и најбољу беседу или есеј на задату тему:

поетског конкурса: *Моја гимназија под липом*

филозофског конкурса (за беседу и есеј): *Историја је кретање духа у свесци о слободи.*

Ученичке радове разматрао је жири у саставу: Сандра Антић, проф. српског језика и књижевности (идејни творац Конкурса), др Марија Бјељац, проф. српског језика и књижевности, мр Ненад Станојевић, библиотекар Матице српске; Едит Ковач Шмит, проф. мађарског језика и књижевности, Маја Бандин Гарсија, проф. српског језика као нематерњег, Тамаш Киш, песник и публициста; мр Александар Крстић, проф. филозофије, Злата Зидаревић Крстић, проф. филозофије и Давид Савић, проф. филозофије и донео следећу одлуку:

радови на тему:

„Историја је кретање духа у свесци о слободи“.

1. место: Елена Великић IV10
2. место: Катарина Миланковић IV6
3. место: Марко Будимир IV8

„Моја гимназија под липом“
прва награда: Лена Старчевић IV2 и Анастасија Цветковић III2
друга награда: Миомир Милосавац IV6
трећа награда: Милица Јарић II5
Специјална награда за песму написану на српском као нематерњем језику: Емеше Мартон IIII

(...) У мојој се Гимназији најлепше мисли,
И о њој се песма најлакше смисли,
Јер она у мени срећу буди,
И знања много она ми нуди.

У њој живе и библиотекарни млади,
Што књига им живот и биће слади,
У њој станују и спортисти сјајни,
И зато ће трагови да буду јој трајни.

Негује Гимназија моја таленте разне,
И не допушта да учионице буду јој празне,
Залаже се за толеранцију и слогу,
И зато с правом да хвалим је могу.

И зато — не дам да име јој гуше,
Не дам да темеље јој руше,
Јер желим свима да се хвалим
како шест деценија славим.

И како под липом и данас седим често,
И како гледам у своје најдраже место —
У Гимназију коју да напустим нећу,
Јер у њој сам стекла велику срећу.

И 60 строфа ових у твоју су славу,
Поклањам ти их за чврстину праву,
Поклањам ти их јер да се предаш нећеш,
И зато у срцима нашим ти заувек живећеш!

Анастасија Цветковић III2

Кад на тренутак светло замени тама
и лагана промаја на улазу пожели ми
добар дан,

Тад гласови постану јачи
и сасвим сам сигурна да то није сан.

Још само мало, можда сто корака,
и сешћу тамо на старо место.
Пелопонески рат или митоза, шта ли иде
прво,
То ми се дешава исувише често.

Ипак, знам да то тако иде,
ида ће на крају све бити у реду,
Кад ветар дуне и липа замирише,
Можда већ данас, ал' најкасније у среду.

Није то туга кад прах њен те поспе,
јер попут виле, липа магију чува,
Само за оне са чијих рамена
Златна зрнца ветар не одува.

Приводимо нашу ђачку причу крају,
како кажу,, стаде све, а младост прође
ал знам кад осетим њен мирис у мају
најлепше сећање у срце ће да дође.

Лена Старчевић IV2

ПОЕТСКО-ФИЛОЗОФСКИ РАДОВИ

Историја је кретање духа у свести о слободи

Усуђују се понеки да завире иза завесе онога што је човек направио, да погледају у природу и разумеју колико им њихове ограничене могућности допуштају, али колики проценат је довољно храбар да завире управо у оно што је створило те ствари, саме себе? Човечанство немо слуша исте бајке које им испреда океан из ког су потекли, приче непознанице, не осећајући потребу да их разумеју. (...)

Без избора, наде, слободе ми губимо део човечности. Немамо могућност напретка, човек постаје аутоматизован, део суштински дисфункционалне кошнице са морбидно спором брзином саморазарања. Ето, скоро попут система у ком живимо! Радничка класа је све сиромашнија, излаз из таквог стања не постоји и свако је тога свестан. Избор посла скоро је непостојећи, тако да су људи приморани да остају ту где јесу и да се не жале. А шта се деси када се укључи телевизор, друштвене меже, радио? Увек иста сулуца прича, прича да смо слободни да бирамо, да живимо у слободној држави, да свако има шансу за напредак. Колико се овај говор понавља почиње да звучи као исмевање људи са врха. О каквој могућности напретка причамо када је раслојавање класа веће него пре Француске револуције! Самопроглашене вође кошнице држе своје радилице у позицијама у којим доносе највише новца без обзира на све, заборављајући да су иста сорта као и они, а мрзећи њих мрзе и себе заувек трагајући за љубави немоћни да виде сопствене погрешне путеве. Гурају „оне друге“ даље од себе лишавајући несвесно и себе оног човечног. Али ту ни радници немају избора осим да слушају наредбе у покушају да испуне бар потребе са дна Маслове пирамиде враћајући се на период еволуције где се једва и класификују као људи. Заједнице су уништене у корену, јер слобода лежи у слози и помагању свом саборнику. Зашто би ико трпео тлачење када се тлачитељи лако свргавају ако се окрену заједници?

Суморно је посматрати колико је колективан људски дух поклекнуо, прихватио духовно ропство и који број су заправо прави ходајући мртви. Ипак можда су то многи, али не и сви. Бес и незадовољство расту, разбуктава се жеља за променом, за бољим, лепшим и сјајнијим сутра, даном који ће скинути окове прошлости. Смешно је гледати колико изнова и изнова ми понављамо исте грешке. Исти поводи за ратове са неиновативним новим изговором. Да ли су људи несвесни клетве времена и слепо корачају стопама предака у кружним путањима?

У најгорим тренуцима историје рађају се покрети који желе да донесу ослобођење. Наиме, исти некад и остваре своју замисао, промене уређење из корена, али увек запну на неком степенику и поново смо тамо где смо почели. Кружићи, кругови, а у најбољем случају, путања нам је елипса. Да ли постоји нека људска константа, попут броја пи, сила која закреће кормило на броду будућности човечанства?

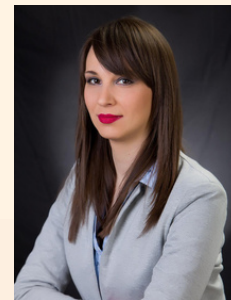
Људском роду појам слободе је вековима само мит. Генерације и генерације одрастају и умиру под притиском система и норми. Можда и зато сваком насталом покрету почетак је већ у крају. Они не знају шта траже, желе и куда су се запутили. Циљ је увек нејасан и миљама далеко. Хиљаде и хиљаде је оних који су се борили и умрли за идеју о слободи црпећи снагу из непознатог извора. Оно што их покреће је неки зов у дубини душе, нејасан хор гласова који жели нешто што зна да заслужује, али никад не можемо да чујемо шта је тачно то што захтева. То у ствари зове природа да јој се вратимо, да увидимо грешке и опростимо прецима, јер без опроштаја ево нас вуче у пропаст.

Шта вреди опроштај ако не знамо зашто опраштамо? Треба да разумемо те људе, њихове животне ситуације и оно што их је натерало да чине што су чинили. Морамо да знамо да бисмо били бољи. Свесно сваки од нас мора да жели да научи и опрости, и на микро и на макро плану живота, од сопствених генерацијских траума до оних светских. У томе мора да почива основ следећег ослободилачког покрета, јер је овај покрет управо онај који ће водити људски дух у истинску слободу. Свесни смо да се из система у ком се налазимо шири мирис трулежи, а из таквог џака проблема може се изаћи једино уз оштрицу истине, размевања и знања. Много горе тешко да може постати, цела планета је на ивици колапса, а људи отуђенији никад нису били. Ако наставимо да корачамо овим путевима питање је да ли ћемо уопште моћи да останемо људи.

Морамо очистити грехове којима смо упрљали океан нашег постанка. Ово је последњи тренутак да убијемо кукавицу у себи и боримо се за слободу, јер немамо много шта да изгубимо осим бесконачно малог тренутног живота.

Елена Великић IV10

Интервју са Миленом Маричић

Када сте почели да водите Новинарску секцију?

Новинарску секцију почела сам да водим 2013. године, након колегиница које су пре мене веома успешно водиле секцију што је за мене представљало велики изазов и велику одговорност. Вођење секције је изузетно сложен задатак јер подразумева познавање више различитих вештина које нису повезане са процесом наставе као и организацију групног рада ученика различитих узраста.

Шта бисте издвојили као Ваше најзначајније постигнуће за време рада на „Гимназијалцу“?

За време рада у Новинарској секцији осим успеха који смо постигли освајањем награда на Републичком такмичењу за најбољи средњошколски часопис Друштва за српски језик и књижевност за школску 2014/2015. и 2019/ 2020. годину, награде за најбољу репортажу са свечаног отварања 8. СОШОВА Савеза за школски спорт Војводине 2018. године, осмислили смо лого секције, увели конкурс за насловну страну „Гимназијалца“, покренули блог секције и званичне странице на друштвеним мрежама, снимали видео-прилоге и филмове, припремали и штампали „Билтене“ Школског позорја, покренули радио-емисију на Омладинском радију „После часа“, учествовали у пројекту „Ђак- репортер“, остварили сарадњу са РТВ-ом и Одсеком за медијске студије на Филозофском факултету у Новом Саду, представљали Србију пред извршним одбором ИСФ-а (Међународне федерације за школски спорт) у Загребу 2019. године... Моје највеће постигнуће је било то што сам била део тих процеса кроз које су ученици усвајали нове вештине, а неки од њих касније уписивали студије новинарства, режије, фотографије, графичког дизајна...

Од каквог значаја је „Гимназијалац“ за нашу школу?

Часопис „Гимназијалац“ је веома значајан за нашу школу јер он описује једну школску годину сажимајући најзначајније догађаје у тој години. Кроз низ „Гимназијалаца“ можете пратити историјат школе, гледати како се она мењала и развијала, остајући доследна свом етосу и истинским вредностима.

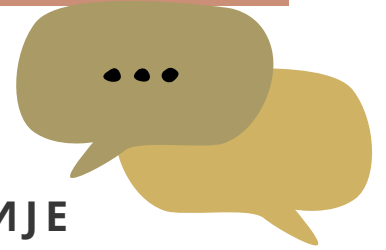
Какав утицај на ученике има Новинарска секција и подстицање истраживачког рада и лепе писане речи?

Ученици се на секцији пре свега друже, уче једни од других, подстичу и мотивишу једни друге. Они схватају колико је сложен рад у групи и колико је неопходно да сви буду добро повезани и одговорни према свом делу задатка да би се креирао један часопис или билтен, направила радио-емисија, видео-прилог или филм. Истраживачки рад и обликовање текста су неизоставни део тих задатака.

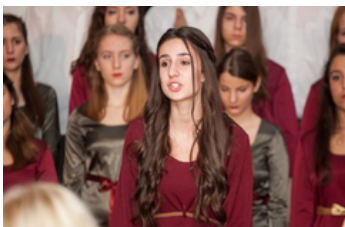
Шта ће Вам увек остати у сећању на Новинарску секцију?

Ученици. Њихово дружење, залагање, труд и таленат ћу заувек памтити.

Рецитаторска секција

БРАНКА БУКАРИЦА, МЕНТОРКА РЕЦИТАТОРСКЕ СЕКЦИЈЕ

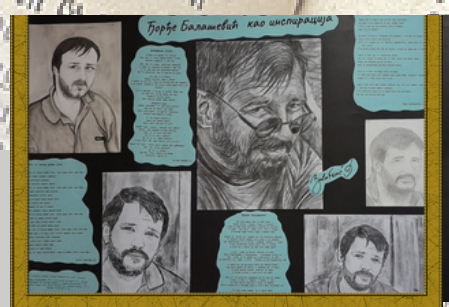
Једна реч може да има много значења, зависно од целине мисли у којој се нађе, а такође се може и изговорити у небројеним нијансама. Коју ћемо јој боју дати - питање је нашег умећа да владамо једном од највећих уметности - уметношћу говора. Рецитовање је облик говорења у коме речи облаче своје најсвечаније рухо. Доласком у Светину гимназију, 2012. године, почела сам са децом озбиљно и организовано да радим на развијању и усавршавању лепог говора. Рецитаторска секција може у свом раду у великој мери да уђе у тајне ове уметности и да обезбеди креативно испољавање и развијање младих - њихове маште, мисли, осећања, воље и карактера, и многих позитивних особина. Часови рецитовања су права светковина речи, па тако и шанса за стваралаштво. Они подстичу ученика на изражајно казивање и на интелективније мисли и емоције. У претходним годинама велики број ученика је прошао кроз рецитаторску секцију, учествовали су на многим приредбама, радионицама, смотрима и такмичењима и сви су сагласни у томе да им је рад у секцији много помогао да говоре јасно и разговетно, да науче да превладају трему и страх од јавног наступа, да развију самопоуздање и схвате да је поезија заправо много лепша него што су мислили пре него што су постали рецитатори. Разлози су ово сасвим довољни да наставимо да и у наредним годинама унапређујемо и промовишемо значај уметности лепог говора кроз рад рецитаторске секције.

Библиотечка секција "БУК"

Библиотечка секција основана је још 2010. године и радила је пуних десет година под називом "Млади библиотекари", а од 2020. године носи нови назив - "БУК" секција, што би значило - библиотека, уметност, култура или књига на енглеском језику. Под новим називом пишемо нову историју. Стара секција у новом руху данас броји преко тридесет чланова, никад није била бројнија, то ме посебно радује! Чланови секције су пасионирани љубитељи књиге и читања, учествују и сами као модератори књижевних догађаја, део су заједничких пројеката и сарађују са другим секцијама у Гимназији, приређују изложбе поводом књижевних јубилеја, Савиндана, пишу поезију, сликају, цртају, брину о библиотечком садржају и библиотечкој делатности. По традицији, као и сваке године у јуну, тако и прошле, одржано је вече ауторских радова ученика где је промовисана поезија Миомира Милосавца као и чланова БУК секције. Као подршка Миомиру одгледали смо с јесени и његову представу "Ми деца са станице Зоо". Прошле године, по први пут ангажманом у секцији и песмом написаном за изложбу о Молијеру, ученица Ања Љубинковић је била награђена на регионалном поетском Конкурсу библиотеке у Бечеју првом наградом за своје песничко остварење "Охолост". Посебно водитељско умеће током одржане поетско-музичке вечери "Песници с музиком" показале су Кристина Огар, Анастасија Цветковић и Теодора Дробњак. Увеле су нас у свет поезије и музике два кантаутора који су били гости Гимназије.

На Светосавској свечаној академији Анастасија Цветковић рецитовала је песму о Светом Сави коју је написала поводом изложбе, а коју је секција уприличила на Дан Светог Саве. Са Хором Гимназије и Рецитаторском секцијом обележен је дан сећања на Ђорђа Балашевића - "Остаје нам то што се волимо". Плакат за овај догађај креирала је Драгана Беркловић, а остали чланови секције који су креирали пано "Ђорђе Балашевић као инспирација", где су заступљени њихови ликовни и литерарни радови били су: Миња Попоађурђев, Анастасија Цветковић, Хелена Зурковић, Наташа Брадић, Љиљана Миланковић, Дејана Радић, Петар Крндија, Милица Крндија и Милица Стојановић. Обележили смо важне књижевне јубилеје: "130 година од рођења Иве Андрића", као и Џ. Џ. Толкина. Не мање важан је и свакодневни рад чланова секције са корисницима који даје посебну живост раду школске библиотеке. Током година, у настојању да изградимо библиотеку као место промоције књиге и читања, неговања креативности ученика, подршке настави, уважавања различитости, добре енергије, дружења и забаве, верујемо да остварујемо своју "БУК мисију".

Сандра Антић, библиотекар

НОВИНАРСКА СЕКЦИЈА

Овогодишњи „Гимназијалац“ обележава 60 година постојања Гимназије. Као такав састављен је уз неизоставну носталгију. У овом броју присећамо се како је некада изгледао не само „Гимназијалац“ и наша школа, већ како је изгледала целокупна социолошка слика. Радећи на овом броју пробудили смо сећања на оно на шта нисмо знали да сећања имамо, придали смо значај сваком ученику који је за ових 60 година ходао ходницима наше школе и надамо се, допринели бар мало свечаном духу ове школске године. Осврћући се на све декаде кроз које је наша Гимназија прошла као и на то каква је она данас, можемо закључити да се мењао професор, ученик, школа, па и цео образовни и политичко-идеолошки систем, али оно што је остало исто јесте дух Светине гимназије који је никад присутнији него данас. Овај број посвећујемо ономе што нас тек чека, ономе што ће донети иновације и свежину, посвећујемо га будућој носталгији.

Ваша Новинарска секција

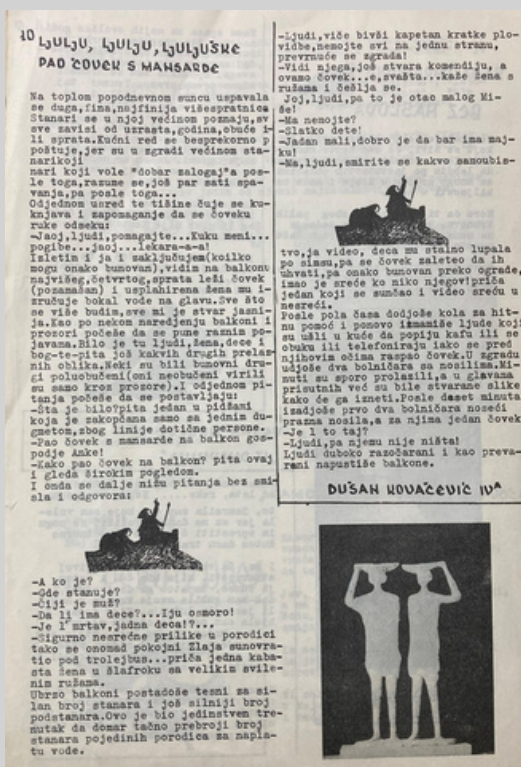
ГИМНАЗИЈАЛАЦ КРОЗ ДЕКАДЕ

У духу са латинском пословицом „Panta rei” и наш „Гимназијалац” доживљава своје модификације.

Од године оснивања па до данас, изглед и сама структура часописа се континуирано развијала. Основан 1966. године у доба Милана Вранића на иницијативу Радомира Дагетића, Мирјане Стефановић, Слободана Торњанског, Мирослава Јовановића, Јанеза Коцијанчића, са фокусом на уметничке радове, успех и ангажовања ученика. Некада је „Гимназијалац” био у продаји, а његова цена је износила 50 динара. Наш познати драматург, Душан Ковачевић, посебно се истакао својим радовима у гимназијалцима који су претходили 60-их година.

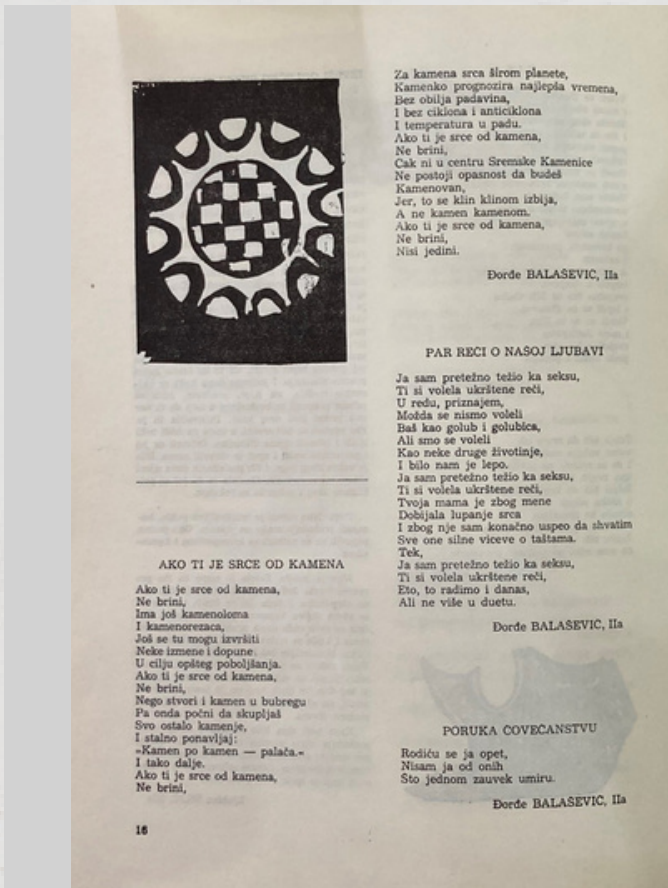

Ученички рад Душана Ковачевића из „Гимназијалца” 1967.

Седамдесетих година 20. века развијала се свест о политичкој етици и новим идеологијама.

Посебан значај садржан је у ученичким залагањима за секције, радне и хуманитарне акције. Дела Ђорђа Балашевића из ученичких дана су допринела гимназијалцима 70-их година.

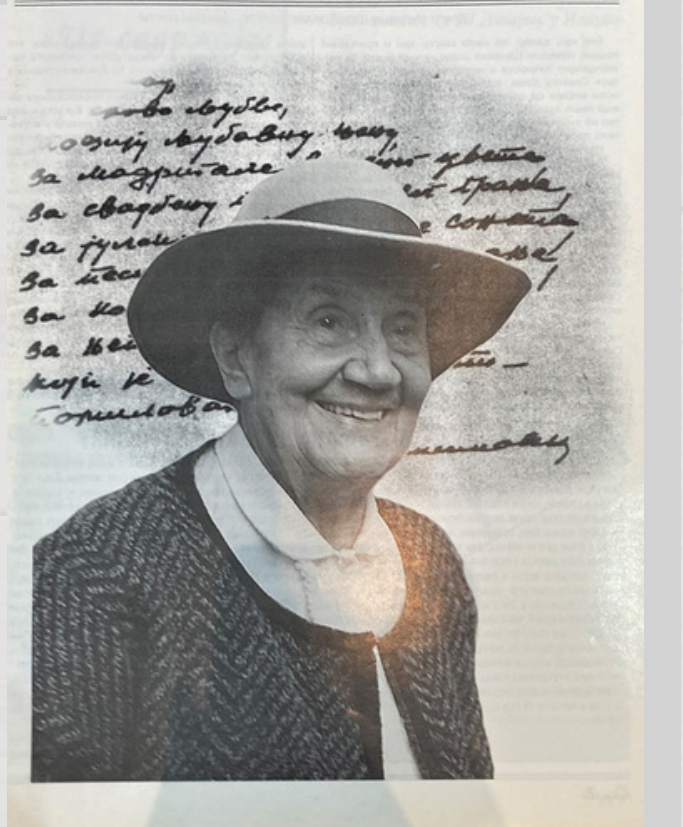
Ученички рад Ђорђа Балашевића из „Гимназијалца“ 1971.

Нова деценија донела је са собом новонастали рат, што је навело ученике да зрелије размишљају и дају свој осврт на тешку ситуацију. Године 1999. остварене су свежје реформе часопису, дигиталну штампу, која се прати и дан-данас, за које је заслужан Радомир Маровић. Посебан значај остварили су Зорица Петровић, Дражен Вукобратовић, Јелена Манојловић Димовска и Вера Маневска Басковић.

Милица Ивошевић П8

Декада ексцентричности наставила је тадашњу традицију уз ситне промене. Фокус је био на интересовањима ученика, актуелним темама и новим супкултурама које су настале. Посебна захвалност придаје се Слободанки Богдановић Марковић, која је кроз две деценије успешно предводила „Гимназијалац“.

IN MEMORIAM

Рођена је 19.10.2004. године у Новом Саду. Завршила је ОШ „Светозар Марковић Тоза“ одличним успехом. Увек је била добро расположена и на сваку ситуацију је реаговала осмехом. Волела је музику. Умела је тихо да певуши увек неку лепу мелодију. Имала је слуха, много жеља и велике снове. Волела је правду и борила се за њу свим својим срцем и бићем. Било је то јако срце које се спремао за нове победе и велике успехе. Широм отворених очију храбро је корачала кроз живот са великом надом да ће једног дана бити срећна и задовољна. Било је лепо виђати је сваког дана, јер је носила ветар у коси и сјај у оку који сија.

Њена дуга коса и крупне очи одисале су животом.

Волела је да прича о љубави, о животу, о срећи и увек свој говор завршавала снажном поруком. Снажно је бранила своје ставове и аргументовала их. Била је комуникативна, вредна и прецизна. Била је искрена. Увек је говорила да треба да будемо срећни и да се боримо и кад је тешко.

Ивана Љубовић, одељењски старешина
Јелена Давидовић, проф. српског језика
и књижевности

Катарина Степановић

Твој поглед на животи научио нас је да увек, ђа и онда кад је све црно, идемо најпре, храбро и без страху. Како си једном написала: "Животи – реч која свима нама значи многи тоја. Трајан је и без обзира колико се осипа и шроши, он се на неки начин надокнађује, попуњава и шраје."

Увек си била весела и насмејана, ђа чак и у оним најтмурнијим данима ниси скидала осмех са лица.

Била си ђрави и искрени ђријатељ који је уносио радоси и ведрину у наше животи. Најбољи оглазе, а ти си најжалоси била једна од њих.

Хвала ти што смо имали тиу часи да те познајемо и да будемо део твој попуњавања кроз животи. Бићеш наша најлеиша усйомена из средње школе, без обзира што је ииак нећемо завршити заједно.

Иако нисмо моли да ти кажемо то последње "Збоом", надамо се да осетиш нашу бескрајну љубав за коју речи никада неће бити довољне.

Била си борац до последњеи ђренуица, али је Бои имао друе ђланове за тебе. Сада нека те он чува, а ти ћеш чувати нас.

Знамо да постоји дан када ћемо се оиети сресити и бити сви заједно, као ђре.

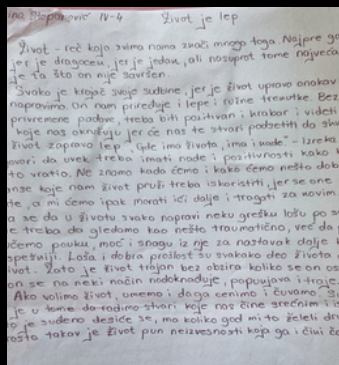
До тада, виђаћемо се у сновима и најдивнијим сећањима.

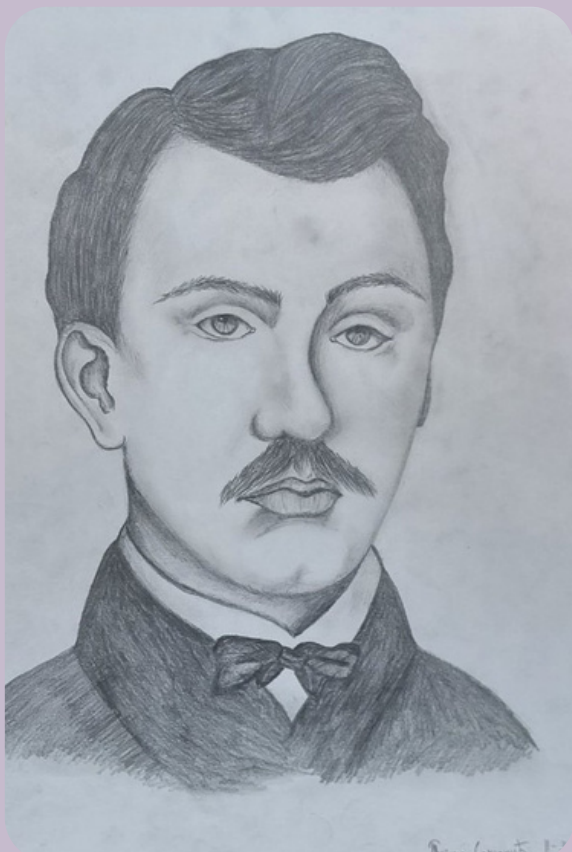
Сада је време за наш ђривремени расианак.

Заиста си била ђоседна и нико никада неће бити ни ђриближно теби.

И за крај, како си једном написала: "Оно што је суђено десиће се, ма колико ђод ми то желели друиачије – јер ђрости такав је животи, ђун неизвесности које ђа и чине чаробним."

Заувек те воли твоје IV4

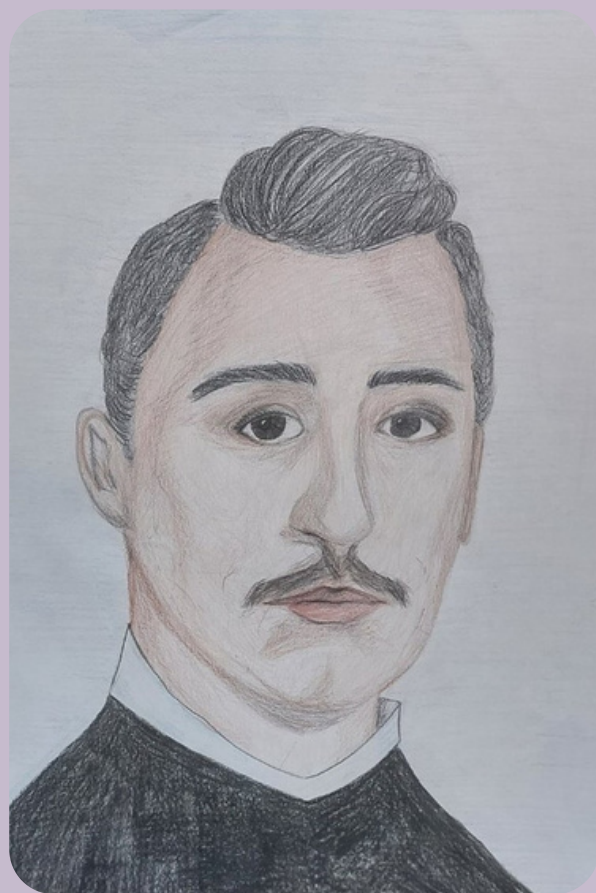
Тијана Самарџић П9

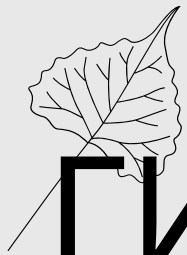
Anna Fragó П1

Лана Бошковић И4

Миа Гушић П9

ГИМНАЗИЈАЛАЦ

Гимназијалац

Лист ученика и професора
Гимназије „Светозар Марковић”
Нови Сад

ИЗДАВАЧ:

Гимназија „Светозар Марковић”
Нови Сад

ЗА ИЗДАВАЧА:

Татјана Вукадиновић, директорка

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК:

Јелена Давидовић, професор

ТЕХНИЧКИ УРЕДНИЦИ:

Дарија Курељушић II2
Вера Радић II8
Марина Илијћ II8
Миа Белић II8
Милица Ивошевић II8

КРЕАТИВНИ УРЕДНИЦИ:

Анђела Опачић II8

ИДЕЈНО РЕШЕЊЕ КОРИЦА:

Милана Кордић II3

ШТАМПАРИЈА:

ШТАМПАРИЈА ТАМПОГРАФ,
Вршачка 17, Нови Сад

САРАДНИЦА:

Милка Симовљевић, професор

ЖУРНАЛИСТИ:

Анђела Опачић II8
Милица Крндија II7
Ања Недимовић II7

**ТЕКСТОВИ О ИСТОРИЈАТУ
ГИМНАЗИЈЕ:**

Соња Бјелогрлић, професор

CIP – Каталогизација у публикацији Библиотека
Матице Српске, Нови Сад 375.5
(497.113 Нови Сад)

Гимназијалац: лист ученика и професора
Гимназије „Светозар Марковић”, Нови Сад;
Главни одговорни уредник: Јелена Давидовић –
1966, бр. 1 – 1985, бр. 38; 1990/1991,
бр. 1 – . – Нови Сад; Гимназија „Светозар
Марковић”,
1966 – . – Илустр. ; 30cm Годишње.
ISSN 1820 – 7332 COBISS.SR – ID 29697031